

IN MEMORIAM

artiști plastici gălățeni

Antonio ZUMINO
(1864-1927), **Nicolae MANTU**
(1871-1957), **Gheorghe PETRAȘCU**
(1872-1949), **Camil RESU**
(1880-1962), **Dorothea (Lola) SCHMIERER-ROTH**
(1893-1981), **Mihai**

GVRIOV (1899-1968), **Gheorghe NAUM** (1907-1968), **Idel IANCHELEVICI**
(1909-1994), **Georgeta Florica ARĂMESCU-ANDERSON** (1910-1994),
Constantin-Emil (Ticu) ARĂMESCU (1914-1966), **Vasile VEDEȘ** (1915-1998),
Lucia COSMESCU (1916-1969), **Mihai DĂSCĂLESCU** (1917-1999), **Emilia DUMITRESCU**
(1921-2005), **Nicolae SPIRESCU** (1921-2009), **Brăduț COVALIU** (1924-1991), **Marcel GROSU**
(1929-1996), **Emilia IACOB** (1929-1996), **Vasile ONUȚ** (1932-1994), **George APOSTU** (1934-1986),

Constantin Dimofte
(1934-1999), **Ioan Simion Mărculescu**
(1943-2001), **Grigore PATRICHI-SMULȚI**
(1937-2012), **Mihail MEIU** (1938-1989), **Ion DUMITRIU** (1943-1998),
Paraschiva (Pașa) SMIRNOV (1946-2010)

16 MAI - 8 IUNIE

Un act de sinceră venerație

Meleagurile gălățene au dat artei românești personalități ale căror nume au dobândit în timp rezonanțe naționale și internaționale. Camil Ressu, Gheorghe Petrașcu, Nicolae Mantu, Dorothea Schmierer-Roth, frații Constantin Emil (Ticu) Arănescu și Georgeta Arănescu-Anderson, George Apostu sunt unii dintre cei ale căror lucrări le veți întâlni în prezenta expoziție, alături de altele semnate de Lucia Cosmescu-Vasiliiu, Brăduț Covaliu, Mihai Dăscălescu, Constantin Dimofte, Emilia Dumitrescu, Ion Dumitriu, Mihail Gavrilov, Idel Ianchelevici, Mihail Meiu, Ioan Simion Mărculescu, Gheorghe Naum, Vasile Onuț, Grigore Patrichi-Smulți, Pașa Smirnov, Nicolae Spirescu, Vasile Vedeș și Antonio Zumino. Este adevărat că unii aparțin prin naștere acestor meleaguri, alții au venit din alte areale geografice și s-au stabilit și au creat aici, iar alții au avut legături temporare doar prin studii și o parte a activității desfășurate. Toți însă au îndrăgit plaiurile de la Dunărea de Jos, le-au iubit, indiferent de situația în care s-au aflat, contribuind la impunerea și perpetuarea faimei unor locuri binecuvântate de Creatorul Suprem. Camil Ressu, de pildă, chiar dacă din 1908, când s-a întors de la studii de la Paris, s-a stabilit la București, unde a desfășurat o prodigioasă activitate artistică și pedagogică, fiind profesor și rector al Academiei de Arte Frumoase, în multe tablouri a immortalizat imaginii ale Dunării, pescarilor și ale Portului Galați, iar atunci când confratele său Nicolae Mantu a fost dat afară din propria casă de către autoritățile comuniste venite la putere, a intervenit, le-a arătat adevărata față a pictorului care fusese prieten și cu I. L. Caragiale și îi ilustrase seria a doua a „Moftului Român”, făcând astfel să fie înlăturată o măsură abuzivă, artistului acordându-i-se mai apoi, în 1957, și titlul de Maestru Emerit al Artei. Gheorghe Petrașcu, unul din ctitorii picturii moderne românești, nu și-a uitat niciodată Nicoreștiul unde și-a petrecut copilăria, a revenit în mai multe rânduri, lăsându-ne imagini memorabile ale peisajului rural de aici. Frații Constantin Emil (Ticu) Arănescu și Georgeta Arănescu-Anderson s-au impus în Statele Unite ale Americii, unde s-au stabilit după 1948, prin amprenta profund românească a creației lor inspirată din folclorul și arta noastră medievală. Dragostea pentru pământul natal și locul de obârșie, Galați, s-a dovedit și prin gestul unic al pictoriței Georgeta Arănescu-Anderson de a dona peste 400 de lucrări de sculptură, pictură și grafică Muzeului de Artă Vizuală și întreaga lor arhivă Bibliotecii „V.A. Urechia”.

George Apostu, care a revigorat sculptura românească din deceniile 6 – 7 ale secolului trecut, artist căruia Primăria Tecuci i-a acordat post-mortem în 2000 titlul de Cetățean de Onoare al Orașului, a lăsat Colegiului Național „Calistrat Hogaș” două sculpturi ce pot fi admirate în curtea acestei instituții de învățământ. Nicolae Mantu, pictor emblematic pentru Galați, după studiile din capitala Bavariei, s-a stabilit definitiv în 1913 în orașul natal, participând din plin la viața culturală și civică de aici, îndeplinind un timp funcția

de vicepreședinte al Asociației Culturale „V.A.Urechia” și fiind unul dintre cei mai activi membri ai Consiliului Local. Pe drept cuvânt el este considerat ctitorul mișcării plastice gălățene, fiindcă în jurul lui s-au grupat profesorii de desen de atunci (Dorothea Schmierer-Roth, Nicolae Spirescu, Ion Bârjoveanu, Elena Hanagic, Lelia Oprișan, Constanța Grigoriu și Gheorghe Levcovici), înființând în 1951 Cenaclul Galați al Uniunii Artiștilor Plastici, nucleu din care s-a dezvoltat actuala Filială locală a U.A.P.R., înființată în 1968. Antonio Zumino era venețian de origine, dar în perioada cât a locuit în Galați a fost artistul de la care au luat lecții de desen, culoare și compoziție viitoarele pictorițe Dorothea Schmierer și Jeanne Coppel, fiica cunoscutului negustor de bijuterii Moritz Helder. El a fost cel care organizat în decembrie 1913 la Grad Hotel (actualul sediu al Primăriei de pe strada Domnească) expoziția „Antonio Zumino și elevii săi”. Idel Ianchelevici, stabilit în Belgia, deși era legat de Galați doar prin aceea că își efectuase armata într-o unitate militară de aici, unde la solicitarea comandantului regimentului a realizat primele sale sculpturi, 14 portrete de voievozi români, în anii senectuții a revenit în orașul debutului său artistic, dăruind Muzeului de Artă Vizuală în 1992 un număr de 13 lucrări de sculptură și 50 de desene alb-negru. După decesul său, această donație a fost sporită în 2010 cu alte 76 de desene ale marelui sculptor, dăruite de doamna Helmi Veldhnhijzen, critic de artă din Olanda, exeget al operei artistului cu dublă cetățenie româno-belgiană. Grigore Patrichi, în semn de respect pentru satul natal, și-a adăugat la patronimul său toponimul acestuia, Smulți.

Exemplele pot continua. Am mai aminti doar că în timpul directoratului lui Vasile Onuț s-a pus temelia Muzeul de Artă Românească Modernă și Contemporană, inaugurat la 5 iunie 1967, devenit în timpul directoratului lui Ioan Simion Mărculescu Muzeul de Artă Vizuală (1991), că Dorothea Schmierer-Roth, Emilia Iacob, Mihai Dăscălescu, Constantin Dimofte, Nicolae Spirescu, Gheorghe Levcovici, Marcel Grosu, Vasile Vedeș și Paraschiva (Pașa) Smirnov, pe lângă activitatea artistică desfășurată, au slujit cu devotament și credință învățământul preuniversitar gălățean, cultivând la zeci de generații gustul pentru frumos, iar unora dintre ei îndrumându-le pașii în profesia pe care o vor îmbrățișa.

Așadar, a le aduce acum, prin această expoziție, tuturor celor 24 de artiști, un călduros omagiu, a le readuce o mică parte a creației lor aflată în colecția muzeului în atenția publicului, ni se pare un gest de normalitate, de sinceră venerație, o dovadă că atunci când vrem, știm să cinstim memoria înaintașilor, știm să le prețuim munca nobile desfășurată în binele oamenilor. Toate laudele Muzeului de Artă Vizuală, conducerii acestuia, și toată considerația și stima pentru cei doi protagoniști ai organizării expoziției, muzeografii Gheorghe Miron și Liviu Adrian Sandu, ei înșiși artiști plastici talentați, a căror creație a depășit de mult granițele unor valori locale! Vreau să trăiesc ziua când în noua clădire a muzeului, ce urmează să se construiască, artiștii plastici fii nativi și adoptivi ai meleagurilor gălățene (in Dicționarul meu apărut la Editura „Axis Libri” în 2013 depășind cifra 220) vor avea destinat pentru creația lor un spațiu de expunere cu existență permanentă.

Corneliu STOICA
Scriitor, publicis și critic de artă

An act of genuine veneration

The lands of Galati have given some important artists to the Romanian art. In time, their names have gained national and international significance. Camil Ressu, Gheorghe Petraşcu, Nicolae Mantu, Dorothea Schmierer-Roth, Constantin Emil (Ticu) Arănescu, Georgeta Arănescu-Anderson, George Apostu are some of those whose works of art are to be found in the current exhibition, next to others signed by Lucia Cosmescu-Vasiliu, Brăduţ Covaliu, Mihai Dăscălescu, Constantin Dimofte, Emilia Dumitrescu, Ion Dumitriu, Mihail Gavrilo, Idel Ianchelevici, Mihail Meiu, Ioan Simion Mărculescu, Gheorghe Naum, Vasile Onuţ, Grigore Patrichi-Smulţi, Paşa Smirnov, Nicolae Spirescu, Vasile Vedeş and Antonio Zumino. It is true that some of the artists were born on these lands; others came from different geographical areas, putting down roots and creating here while others were temporarily linked to this area through their education and activity. However, they all loved the lands from the Lowest Danube, regardless of their personal situation, contributing to the recognition and perpetuation of the fame of these blessed places. In 1908 Camil Ressu returned to Bucharest from Paris, developing a prodigious artistic and pedagogical activity as a professor and rector at the Academy of Fine Arts. He created many landscapes picturing the Danube and the harbor in Galati. When Nicolae Mantu was evacuated from his own house by the communist authorities, Ressu got involved showing them the true nature of the painter in order for this abusive act to be annulled. Mantu, friend of I.L. Caragiale, illustrated the writer's "Moftul Roman" magazine, being granted the "Emeritus Master of Art" title in 1957. Gheorghe Petraşcu, one of the founders of the Romanian modern art never forgot Nicoressti, the place where he spent his childhood, coming back here many times to paint memorable rural landscapes. After 1948, siblings Constantin Emil (Ticu) Arănescu and Georgeta Arănescu-Anderson moved to the United States of America where they came to prominence as artists through their creation inspired by our folklore and medieval art. Georgeta Arănescu-Anderson's love for Galati, her native place has been proved. She donated over 400 works of painting, sculpture and graphics to the Museum of Visual Art and also their entire archive to the "V.A. Urechia" Library.

Last century, George Apostu revived the Romanian sculpture of the fifties and sixties. He left the "Calistrat Hogaş" National College two sculptures that can be admired in the courtyard of the institution. In 2000 the City Hall of Tecuci granted him, post – mortem, the "Honorary Citizen of the City" title.

In 1913, after concluding his studies in Bavaria, Nicolae Mantu, an emblematic painter for Galati, settled down in his native town. He fully participated in the cultural and civic life of the city, being one of most active members of the Local Council and also vice-president of the "V.A. Urechia" Cultural Association. He is in truth considered to be

the founder of the fine art movement in Galati. He brought together Dorothea Schmierer-Roth, Nicolae Spirescu, Ion Bârjoveanu, Elena Hanagic, Lelia Oprişan, Constanţa Grigoriu and Gheorghe Levcovici, drawing teachers at the time, setting up in 1951 the Galati Circle of the Fine Artists Union (the nucleus of the current local branch of the F.A.U., set up in 1968). Antonio Zumino was Venetian, but while living in Galati he taught Dorothea Schmierer and Jeanne Coppel (daughter of Moritz Helder, the famous jewelry merchant) drawing, colour and composition. In December 1913 he organized the “Antonio Zumino and his students” exhibition at Grand Hotel (the current headquarters of the City Hall on Domneasca street). Idel Ianchelevici who left Romania for Belgium completed his military service in Galati. At the request of the regiment commander he created here his first sculptures: 14 portraits of some Romanian princes. In his old age he came back to the city of his artistic debut, donating 13 sculptures and 50 black and white drawings to the Museum of Visual Art in 1992. After his death, Mrs. Helmi Veldhnhijzen, a Dutch art critic, increased the donation in 2010 by adding other 76 drawings to the collection. As a sign of respect for his native village, Grigore Patrichi attached Smulti (the name of the village) to his last name.

Examples may continue. We should mention that the Museum of Romanian Modern and Contemporary Art was inaugurated on June 5, 1967 with Vasile Onut as director. In 1991, during Ioan Simion Marculescu’s directorship the name was changed, becoming the Museum of Visual Art. Besides their artistic activity Dorothea Schmierer-Roth, Emilia Iacob, Mihai Dăscălescu, Constantin Dimofte, Nicolae Spirescu, Gheorghe Levcovici, Marcel Grosu, Vasile Vedeş and Paraschiva (Paşa) Smirnov devoted themselves to the pre-university education cultivating a taste for the beautiful in many generations, and guiding some of their students in the chosen profession.

Therefore it’s only natural to omagiate these 26 artists through this exhibition and to bring back to the public’s attention a small part of their creation that exist in the patrimony of the museum. The exhibition represents the proof that we are able to honour our predecessors’ memory and to cherish their noble work performed for the benefit of the people. All the praise for the Museum of Visual Art, for its management and respect for Gheorghe Miron and Liviu-Adrian Sandu the curators who organized this exhibition. They are talented fine artists themselves, their creation exceeding the boundaries of some local values. Some day, I hope a new museum will be built and it will permanently exhibit the creation of both native and adopted sons of Galati. They are more than 220, according to the Dictionary I wrote, printed at the “Axis Libri” publishing house.

Corneliu STOICA
Writer, journalist and art critic

Une preuve de honnête vénération

Les terres de Galati ont donné à l'art roumain des personnalités dont les noms ont acquis, au fil des ans, une résonance nationale et internationale. Camil Ressu, Gheorghe Petrascu, Nicolae Mantu, Dorothea Schmierer Roth, les frères Constantin Emil (Ticu) Arănescu et Georgeta Arănescu-Anderson, George Apostu en sont quelques-uns, dont les travaux vous, rencontrerez dans cette exposition, avec d'autres signés par Lucia Cosmescu-Vasiliu, Brăduț Covaliu, Mihai Dăscălescu Constantin Dimofte, Emilia Dumitrescu, Ion Dumitriu, Mihail Gavrilov, Idel Ianchelevici, Mihai Meiu, Ioan Simon Marculescu, Gheorghe Naum, Vasile Grigore Onuț, Grigore Patrichi-Smulți, Pașa Smirnov, Nicolae Spirescu, Vasile Vedeș et Antonio Zumino. Il est vrai que quelques uns d'entre eux appartiennent par naissance à ces terres, d'autres sont venus de différentes zones géographiques et ils se sont établis et ont créé ici, d'autres n'avaient que des liens temporaires grâce aux études accomplies ici ou au travail réalisé. Mais tous ont aimé les terres du Bas-Danube, peu importe les circonstances à cause desquelles ils se sont retrouvés ici, en contribuant à imposer et perpétuer la renommée des lieux bénis par le Créateur suprême. Camil Ressu, par exemple, même si depuis 1908, quand il est retourné de ses études à Paris, il s'est installé à Bucarest, où il a déroulé une activité artistique et pédagogique prodigieuse, comme professeur et recteur de l'Académie des Beaux-Arts, dans beaucoup de peintures il a immortalisé l'image du Danube, les pêcheurs et le port Galati, et quand son confrère Nicolae Mantu a été chassé de sa maison par les autorités communistes arrivées au pouvoir, il est intervenu, il a montré le vrai visage du peintre qui était ami avec I.L. Caragiale et il avait illustré la deuxième série de "Moftul Român", afin d'enlever une telle mesure abusive. L'artiste a reçu ensuite, en 1957, le titre de Maître émérite de l'art. George Petrașcu, l'un des fondateurs de la peinture roumaine moderne, n'a jamais oublié le Nicorești de son enfance, où il est retourné plusieurs fois, en nous laissant des images mémorables du paysage rural d'ici. Les frères Constantin Emil (Ticu) Arănescu et Georgeta Arănescu-Anderson se sont imposés aux États-Unis, où ils se sont établis après 1948, par l'empreinte profonde roumaine de leurs œuvres inspirées par le folklore et notre art médiéval. L'amour pour sa patrie et le lieu d'origine, Galați, a été prouvé par le geste unique du peintre Georgeta Arănescu- Anderson de faire un don, de plus de 400 œuvres de sculpture, de peinture et de graphique au Musée d'art visuel et toute leur archive à la Bibliothèque „V.A. Urechia”.

George Apostu qui a relancé la sculpture roumaine des décennies 6-7 du dernier siècle, un artiste auquel la municipalité de Tecuci a accordé le titre posthume, en 2000, de Citoyen d'Honneur de la Ville, a laissé au Collège National "Calistrat Hogaș" deux sculptures qui peuvent être admirées dans la cour de cette institution d'enseignement. Nicolae Mantu, peintre emblématique pour Galați, après les études dans la capitale bavaroise, s'est établi, en 1913, dans sa ville natale, où il a participé pleinement à la vie culturelle et civique, en remplissant pour une période, la fonction de vice-président de l'Association culturelle "V.A. Urechia" et l'un des plus actifs membres du conseil municipal.

À juste titre qu'il est considéré comme le fondateur du mouvement plastique de Galați, car autour de lui se sont regroupés les professeurs de dessin du temps (Dorothea Schmierer-Roth, Nicolae Spirescu, Ion Bârjoveanu, Elena Hanagic, Lelia Oprișan, Constanța Grigoriu et Gheorghe Levcovici), en fondant en 1951, à Galați, l'Union des artistes plastiques, un noyau qui a développé la filiale locale actuelle de U.A.P.R., établie en 1968. Antonio Zumino avait une origine vénitienne, mais pendant la période quand il vivait à Galați l'artiste a donné des leçons particulières de dessin, couleur et composition aux futures peintres Dorothea Schmierer et Jeanne Coppel, fille du célèbre marchand de bijoux Moritz Helder. C'est lui qui a organisé en décembre 1913 au Grand Hôtel (aujourd'hui le siège de la mairie sur la rue Domnească) l'exposition "Antonio Zumino et ses élèves." Idel Ianchelevici, établi en Belgique, même s'il était lié à Galați seulement en ce qu'il avait terminé sa formation militaire dans une unité ici, où à la demande du commandant du régiment fait ses premières sculptures, 14 portraits de voivodes roumains, dans les années de la vieillesse il revient dans la ville de ses débuts artistiques, et donne au Musée des arts visuels, en 1992, un total de 13 œuvres de sculpture et 50 dessins en noir et blanc. Après sa mort, ce don a été enrichi, en 2010 avec 76 autres dessins du grand sculpteur, données par Mme Helmi Veldhnhnizen, critique d'art aux Pays-Bas, avec double nationalité roumaine-belge, interprète de l'opéra de l'artiste. Grigore Patrichi en signe de révérence au village natal, a ajouté à son patronyme le toponyme de la région, Smulți.

Et les exemples peuvent continuer. Il convient de mentionner seulement que pendant son mandat de directeur, Vasile Onuț a fondé les bases du Musée d'Art Moderne et Contemporain de Roumanie, inauguré le 5 Juin 1967, devenu pendant la direction de Ioan Simion Mărculescu le Musée de l'Art Visuel (1991). De plus, Dorothea Schmierer-Roth, Emilia Iacob, Mihai Dăscălescu, Constantin Dimofte, Nicolae Spirescu, Gheorghe Levcovici, Marcel Grosu, Vasile Vedeș et Paraschiva (Pașa)Smirnov, outre le travail artistique fait, ils ont servi avec dévotion et foi l'enseignement secondaire de Galați, ils ont montré à dizaines de générations le sens de la beauté et certains d'entre eux ont dirigé leurs pas dans la profession, qu'ils embrasseront.

Alors, les apporter maintenant, grâce à cette exposition, aux 26 artistes, un chaleureux hommage, les retourner une petite partie de leur création située dans la collection du musée à l'attention du public nous semble un geste de normalité, une preuve de respect sincère que lorsque nous voulons, nous honorons la mémoire des ancêtres, nous chérissons leur noble travail pour le bien de tous. Toutes les louanges au Musée d'Art Visuel, pour sa gestion et toute la considération et l'estime pour les deux protagonistes de l'organisation de cette exposition, les conservateurs Gheorghe Miron et Liviu-Adrian Sandu, eux-mêmes artistes doués dont la création a largement dépassé les limites des valeurs locales! Je veux vivre le jour quand dans le nouveau bâtiment du musée, qui doit être construit, les artistes et les fils adoptifs des terres de Galați (dans mon dictionnaire publié par "Axis Libri» en 2013 a dépassé les 220) auront leur espace de travail destiné à l'exposition avec une existence permanente.

Corneliu Stoica
Écrivain, journaliste et critique d'art

ZUMINO Antonio

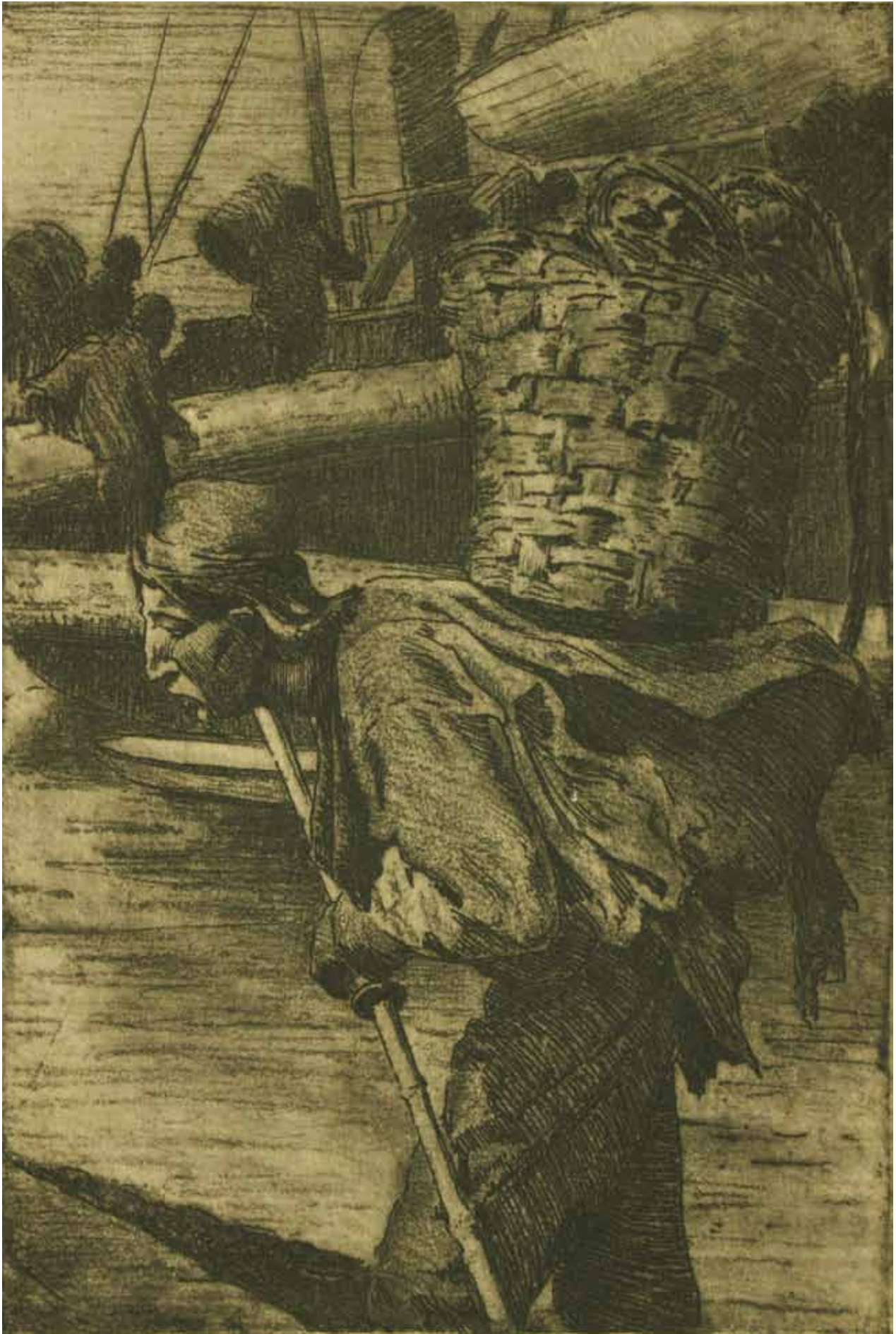
(n. 1864 - m. 1927)

“De formație academică, aparține Școlii italiene de artă. Originar din Venetia, înainte de primul război mondial s-a stabilit temporar în România, fiind profesor de pictură, desen și gravură la Galați. A avut un rol hotărâtor în pregătirea pentru cariera artistică a pictorițelor Dorothea (Lola) Schmierer-Roth și Jeanne Coppel (născută Helder). Acestea, începând din 1908, i-au frecventat atelierul, primind primele noțiuni de anatomie, perspectivă și desen după natură. Au lucrat și au expus alături de el. În decembrie 1913 a deschis la Grand Hotel din Galați expoziția „Antonio Zumino și elevii”. A executat și un portret în cărbune al scriitorului Mihail Sorbul, reprodus în revista „Săgetătorul”, numărul din 1 ianuarie 1922. În 1914 a participat cu acuarele, acvaforte și litografii la expoziția Societății Tinerimea artistică, în catalog făcându-se mențiunea „artist activ la Galați”. În colecția pictoriței Lola Schmierer-Roth, care a păstrat legătura cu primul său profesor și după ce acesta a părăsit România, s-au găsit mai multe lucrări aparținând lui Antonio Zumino (xilografură, acvaforte, gravură cu acul, un manuscris cu desene de proporții ale corpului uman), care au fost donate în 2003 de moștenitorii artistei, Anne-Louise Roth și Alexandru Cezar Ionescu, Muzeului Național de Artă al României din București și Muzeului de Artă Vizuală din Galați. În catalogul expoziției cu lucrările donate muzeului bucureștean, manifestare organizată în perioada noiembrie 2005-februarie 2006, sunt menționate aceste lucrări și se dau detalii asupra lor. “

Bibl.: Mariana Vida și Elena Olariu, Lola Schmierer Roth: pictură și grafică, donația soților Anne-Louise Roth și Alexandru Cezar Ionescu, Editura Muzeul Național de Artă al României, București, 2005; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2010; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

MUNCITOR ÎN PORT
gravură

MANTU Nicolae

(n. 24 aprilie 1871, Galați – m. 8 septembrie 1957, Galați)

După absolvirea Școlii Comerciale „Alexandru Ioan I”, a urmat Școala de Belle Arte din București, pe care o termină în 1894. Aici a studiat cu Gh. Tattarescu și cu Gh. Dem. Mirea. [...] În 1899 se îndreaptă către Academia Regală de Arte Frumoase din München, pe care o frecventează sporadic, însă din 1905 nu-și va mai întrerupe cursurile. [...] Obține mai multe premii, între care Marea medalie de argint și Diploma pentru atelierul de compoziție și, odată cu ea, atelierul de creație, unde timp de un an a lucrat având la dispoziție, gratuit, tot felul de ustensile și ușurințe în realizările pictoricești. Debutează cu lucrări de pictură în expoziția din toamna anului 1910 a Societății „Tinerimea artistică” din București. [...] În timpul primului război mondial, fiind concentrat, a lucrat în prima jumătate a anului 1917 ca reporter de război la ziarul de front „România”, „organ al apărării naționale”, care apărea la Iași (Director, căpitanul Mihail Sadoveanu), iar apoi a făcut parte din echipa artiștilor mobilizați în Marele Cartier General. [...] Reîntors la Galați, trimite periodic tablouri la expozițiile din Capitală ale Societății „Tinerimea artistică”, participă la viața culturală și civică a orașului, este vicepreședinte al Societății „V. A. Urechia”, membru în Consiliul Municipal. În casa părintească din strada Cuza Vodă nr. 46, au poposit de-a lungul anilor Nicolae Iorga, Mihail Sadoveanu, Radu D. Rosetti, Ion Minulescu, Gala Galaction, Cincinat Pavelescu, Ionel Teodoreanu, Gruia Păunescu, George Enescu ș.a. Lui Mihail Sadoveanu i-a ilustrat volumul „Povestiri de război”. Din 1948 s-a ocupat de organizarea mișcării plastice din Galați, punând bazele Cenaclului U.A.P., nucleu din care se va dezvolta actuala filială. În 1956 i s-a conferit Medalia Muncii, cls. a II-a, iar în 1957- titlul de maestru Emerit al Artei. Este înmormântat la Cimitirul „Eternitatea” din Galați. [...]

Bibl.: Corneliu Stoica, Pictorul Nicolae Mantu, monografie, Editura Alma Print, Galați, 2005; Vasile Florea și Gheorghe Székely, Mică enciclopedie de artă universală, Editura „Litera Internațional”, București, 2005; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, Popasuri ale privirii, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

PORCII
ulei pe pânză

PETRAȘCU Gheorghe

(n. 5 decembrie 1872, Tecuci – m. 1 mai 1949, București).

După absolvirea gimnaziului în orașul natal și al liceului în Brăila, se înscrie în 1893 la Facultatea de Științele Naturale din București și în paralel studiază și artele plastice la Școala de Arte Frumoase. [...] În atelierul profesorului Gh. Dem. Mirea este remarcat de Nicolae Grigorescu. Acesta intervine pe lângă Spiru Haret, ministru al Instrucțiunii Publice, pentru a-i acorda o bursă de studii în străinătate. În 1898 pleacă pentru desăvârșirea studiilor la München, apoi la Paris, unde urmează cursurile Academiei Julian, avându-i profesori pe William Bouguereau și Gabriel Fèvrier. [...] Capodoperele din marile muzee din capitala Franței, înnoirile pe care le aduce în pictură impresionismul, post-impresionismul, școala de la Pont-Aven, pictura lui Van Gogh, precum și deseale călătorii întreprinse în Italia și Egipt, îi vor prilejui o aprofundare temeinică a artei, acumularea unor experiențe care, sintetizate și trecute prin filtrul propriei personalități, vor face din Petrașcu un pictor unic în peisajul plasticii românești. Expune la Tinerimea artistică, începând cu 1904, la expozițiile Asociației Arta, la Bienala de la Veneția, la expozițiile de artă românească organizate la Bruxelles, Haga, Amsterdam, Berna, Basel, Stockholm, Zürich etc. Expozițiile personale din 1900, 1907, 1909, 1911 reprezintă tot atâtea izbâanzi. [...]

Restrânsă sub raportul registrului tematic, opera sa dezvăluie frumuseți estetice pe care timpul nu numai că nu le-a alterat, dar parcă le-a sporit semnificațiile și încărcătura emoțională. În fața tablourilor bine hrănite cu pastă ale lui Petrașcu, a viziunii sale grave, interiorizate, tinzând spre marea sinteză, îți vin în minte cuvintele rostite cândva de artist: „Pictura trebuie să fie ca vinul de calitate, pe măsură ce se învechește să devină mai bună”.

CASĂ DIN DOBROGEA
ulei pe pânză

RESSU Camil

(n. 26 ianuarie 1880, Galați – m. 1 aprilie 1962, București).

“Și-a descoperit de timpuriu vocația pentru pictură. La vârsta de 15 ani, fiind elev la Liceul „Vasile Alecsandri” și participând la un concurs de desen, organizat la București de Societatea „Tinerimea artistică”, a obținut premiul I. În 1896 se înscrie la Școala de Belle-Arte din București, apoi după ce studiază doi ani în clasa profesorului G. Dem. Mirea, urmându-și familia, trece la Școala de Arte Plastice din Iași, pe care o termină, sub îndrumarea lui Gh. Popovici, cu medalia de argint. Pentru desăvârșirea studiilor merge mai întâi la München, apoi la Paris, unde frecventează atelierul lui Jean Paul Laurens de la Academia Julian. Este atras atât de capodoperele artei clasice, dar și de creațiile pictorilor moderni: Manet, Renoir, Pissaro, Sisley, Van Gogh, Cézanne. [...] În 1918 Camil Ressu ia parte, alături de Tonitza, Pallady, Paciurea, Ștefan Dimitrescu, Dărăscu, Marius Bunescu, Oscar Han, la înființarea Societății „Arta Română”, cea care a impus în plastica românească o concepție viguroasă, strâns legată de realitățile sociale din țara noastră, o artă opusă epigonismului postgrigorescian. [...] În 1925 artistul este numit profesor la Academia de Arte Frumoase din București pe care, între 1927-1941, o conduce în calitate de rector. În 1950, la înființarea Uniunii Artiștilor Plastici, a fost ales președinte de onoare al acesteia, în 1955 a primit titlul de Artist al poporului, iar în 1955 a fost ales membru al Academiei Române. [...] Pictor al omului, Ressu a cultivat pe scară largă portretul. Dotat cu un ascuțit simț de observație, artistul a știut să pătrundă în universul modelului și să-i dezvăluie trăsăturile esențiale ale personalității sale, să-l individualizeze. [...] Pictor de o profundă viziune realistă, pedagog eminent, care timp de 30 de ani a format și educat generații întregi de artiști, om de o elevată cultură, Camil Ressu ne-a lăsat o moștenire plastică bogată. [...]

Bibl.: Theodor Enescu, *Camil Ressu*, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1958; Gheorghe Cosma, *Camil Ressu*, Editura Meridiane, București, 1967; Doina Schobel, *Expoziția retrospectivă Camil Ressu* (catalog), Muzeul de Artă al Republicii Socialiste România, București, 1981-1982; Theodor Enescu, *Camil Ressu*, Editura Meridiane, București, 1984; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Acorduri cromatice la Dunăre*, Editura „Sinteze”, Galați, 2011.

ȘTRENGARUL
ulei pe carton

SCHMIERER-ROTH, Dorothea (Lola)

(n.16 noiembrie 1893, Galați – m. 3 aprilie 1981, București).

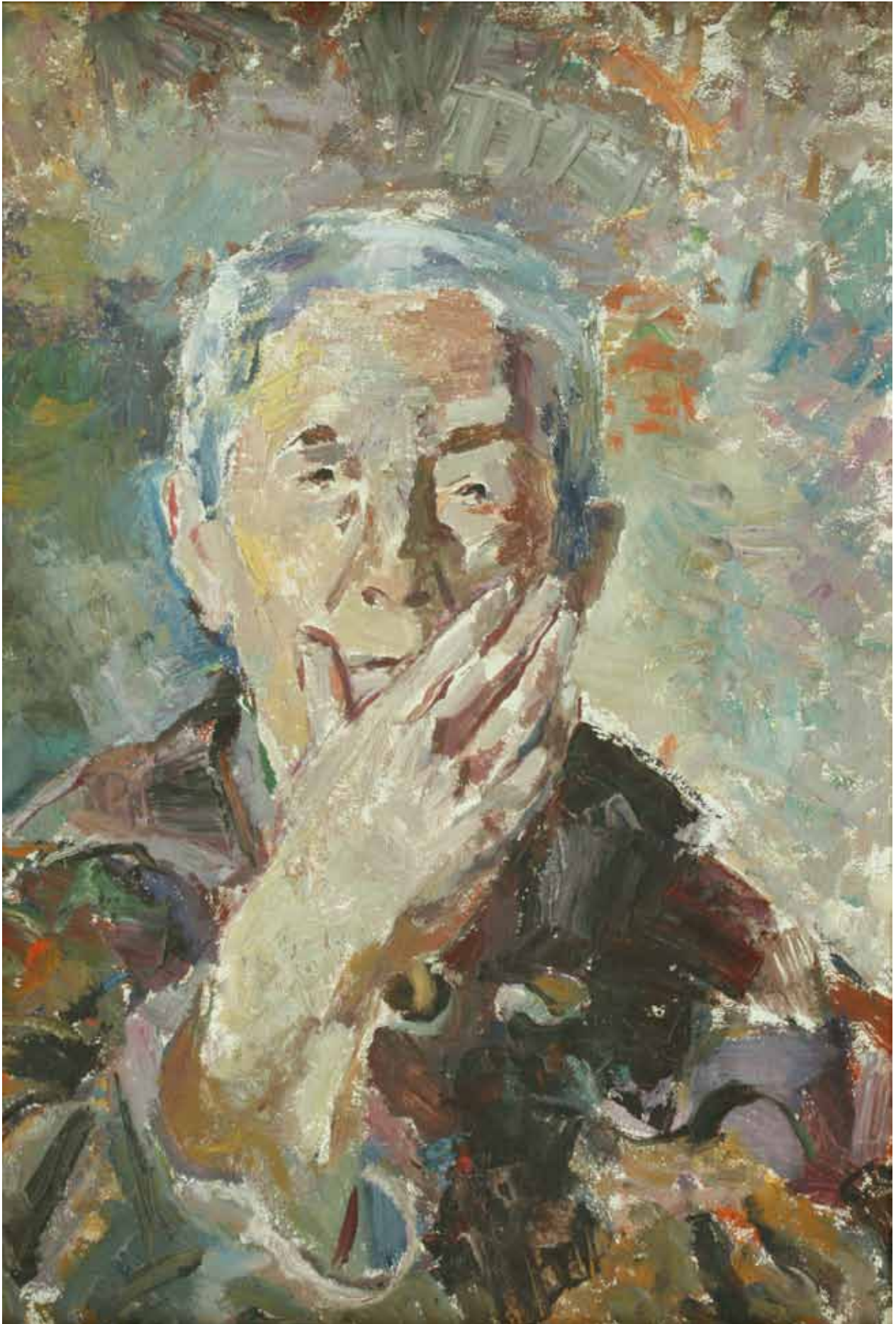

“Studiază mai întâi cu Antonio Zumino, pictor academic, originar din Venetia, urmează cursurile Institutului secundar superior Filipide din Galați, apoi, la Viena, în 1911, frecventează atelierul lui Hermann Struck. În anul următor, 1912, urmează un stagiul de două luni la Academia Julian din Paris. În decembrie 1913 participă la expoziția „Pictorul Antonio Zumino și elevii săi”, deschisă la Grand Hotel din Galați. Pentru o scurtă perioadă, aflându-se la Berlin, este eleva lui Lovis Corinth și Johannes Lippmann la Academia de Artă (1913-1914). În timpul primului război mondial, Dorothea și Jeanne Helder (Coppel), au prilejul să lucreze la Galați cu pictorul Ion Theodorescu-Sion, prin intermediul căruia pătrund principiile artei lui Paul Cézanne, acelea de a „trata natura prin cilindru, sferă și con”. [...] După cel de-al doilea război mondial pictorița rămâne definitiv la Galați, dedicându-se activității didactice. Expune de asemenea în cadrul expozițiilor organizate de Cenaclul Plastic și mai apoi de Filiala Galați a U. A.P. În februarie-martie 1972, Muzeul de Artă din Galați îi organizează prima expoziție retrospectivă, manifestare care va fi găzduită în 1974 și de Muzeul Simu din Capitală. [...]

Pictoriță sensibilă, cu o vădită vocație pentru desen și culoare, Lola Roth a trăit cu intensitate înnoirile artei moderne. Așa se și explică de ce în creația sa vom întâlni mai multe etape distincte, corespunzătoare unor modalități de exprimare specifice postimpresionismului, cubismului, expresionismului sau artei abstracte, modalități care, așa cum subliniază Mariana Vida, la maturitate „s-au contopit și s-au sublimat într-o concepție unitară și originală, îndatorată, surprinzător, Noului clasicism, promovat teoretic ca agent regenerativ al artei franceze de criticul Waldemar George, pe care artista l-a cunoscut în 1936 și cu care a corespondat”. [...]

Bibl.: Mariana Vida, Elena Olariu, *Lola Schmierer-Roth*, Editura Muzeul Național de Artă al României, 2005; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”m Galați, 2013.

AUTOPORTRET
ulei pe carton

GAVRILOV Mihail

(n. 9 decembrie 1899, în orașul Ismail, Basarabia – m. 28 septembrie 1968, Brăila).

“După absolvirea cursurilor secundare, în 1916 familia îi este evacuată în orașul Novomirgorod din Rusia, dar după un an reușește să se reîntoarcă la Ismail. Începe să picteze încurajat de profesorul de desen și de tatăl său. [...] Debutează în 1935 la Salonul Oficial din București. În 1936 primește „Premiul Fundației Simu”, iar În 1937 alte două premii ale Ministerului Cultelor și Artelor pentru pictură (Salonul Oficial de Primăvară) și desen (Salonul Oficial de Toamnă). Îi sunt achiziționate mai multe lucrări pentru colecțiile statului. [...] În 1939, Direcția Artelor din Ministerul Cultelor și Artelor îi eliberează certificatul nr. 33.227/27.VII. prin care i se atestă calitatea de pictor profesionist, aceasta ca urmare a expozițiilor la care el a participat și a premiilor primite. În 1941, cu ajutorul pictorului Sorin Manolescu se stabilește definitiv la Brăila, fiind chiar găzduit o perioadă, cu soția și cei trei copii, în casa acestuia. [...] În 1958 artiștii brăileni se afiliază Cenaclului Plastic din Galați și Gavrilov participă alături de Gh. Naum., Mihai Dăscălescu, Nicolae Sprescu, Vasile Vedeș ș.a. la consolidarea acestuia. Îndeplinește în același timp funcția de pictor scenograf al Teatrului de Stat și Teatrului de păpuși din Brăila, realizează scenografia la mai multe spectacole ale Teatrului de păpuși din Galați. [...]

Afirmat ca pictor și grafician, Mihail Gavrilov a rămas în memoria celor care l-au cunoscut îndeosebi ca un remarcabil acuarelist și gravor. Nu a neglijat însă nici pictura în ulei. [...] În câteva uleiuri, văzute prin 1968 („Docuri”, „Faleză la Galați”, „Țiglina veche”), se axa pe imagini ale Galațiului, lucrările având pe lângă valoare estetică și una documentară. [...] Ele prezintă imagini ale unui oraș care, în deceniile 6-7 ale secolului al XX-lea, trecea prin ample metamorfoze, se construia intens, iar întreprinderile vechi cunoșteau un benefic proces de modernizare. [...]”

Bibl.: Toader Buculei, Prezențe brăilene în spiritualitatea românească, Editura „Libertatea” S.A., Brăila, 1993; Corneliu Stoica, Identități artistice, Editura Alma, Galați 2004; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, Editura Art XXI, Iași, 2009; Corneliu Stoica, Mihail Gavrilov, album de artă, Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos Galați, 2010; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, Acorduri cromatice la Dunăre, Editura „Sinteze”, Galați, 2011.

DOCURI
ulei pe pânză

NAUM Gheorghe

(n. 17 aprilie 1907, Brăila - m. 15 mai 1968, Brăila).

“A studiat la Academia de Arte Frumoase din București, unde i-a avut profesori pe Camil Ressu, Gabriel Popescu și C. Artachino. A debutat în 1928 la Salonul oficial. În 1934 și-a deschis prima expoziție personală la București. Acesteia i-au urmat altele, organizate în 1936, 1937, 1938, 1939, 1940. În 1936 a primit premiul „Leon Palade” pentru gravură și premiul Municipiului București pentru pictură. Anul 1937 i-a adus alte două premii, conferite de Ministerul Cultelor și Artelor pentru lucrările expuse la Salonul oficial de pictură și sculptură (aprilie-mai) și la Salonul oficial de toamnă de desen, gravură și afiș (noiembrie-decembrie). [...] Lucrările de grafică îl impun în fruntea celor mai buni gravori ai țării, bucurându-se de aprecieri deosebite din partea criticii de artă românești, dar și a celei de peste hotare, prin participarea la expozițiile de la Ljubljana (1955), Lugano (1956), Moscova, Leningrad (1957), Riga (1959), Helsinki, Praga, Berlin, Bratislava, Cincinatti, Cairo, Alexandria, Damasc, Bienala de la Veneția (1960), Viena, Geneva, Sofia (1961). Judecând după tematica lucrărilor rămase de la el, creația pictorului se revendică, în partea ei cea mai consistentă, de la frumusețea plaiurilor dunărene. Naum se numără printre puținii artiști în opera cărora peisajul fluvial, poezia misterioasă a priveliștilor lacustre trăiesc cu atâta intensitate. [...] Naum a fost, prin structura sufletească și prin întreaga sa creație, un poet, poetul cel mai autentic al peisajului de o mare măreție picturală a Dunării, pe care doar Panait Istrati l-a mai redat cu atâta măiestrie înaintea sa, dar prin cu totul alte mijloace. [...] Naum reușind să ridice albul și negrul, așa cum subliniază Gheorghe Ivancenco, „până la culmile unei simfonii polivalente, în tonuri create prin linie, vibrație de pete valorate sau prin acoperirea suprafeței prin hașuri cu direcții și intensități diferite”.

Bibl.: Gheorghe Naum, gravorul, catalog elaborat de Ana-Maria Vicol Harțuche, Muzeul Brăilei; Toader Buculei, *Prezențe brăilene în spiritualitatea românească*, Editura „Libertatea” S.A., Brăila, 1993; Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Gheorghe Naum, album de artă, Muzeul Brăilei, Editura Istros, Brăila, 2007; Corneliu Stoica, *Intâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2009.

MACEDONEANĂ
ulei pe placaj

LEVCOVICI Gheorghe

(n. 14 martie 1909, Tighina – Bender, Basarabia m. 26 martie 1984, Galați).

“A absolvit Academia de Arte Frumoase din Iași. În 1945 s-a stabilit împreună cu familia în Galați. A funcționat ca profesor de desen la Liceul „Vasile Alecsandri”, Seminarul teologic, Liceul Nr. 5, Liceul Sportiv și în alte unități de învățământ preuniversitar. În paralel cu activitatea desfășurată la catedră, se dedică picturii, numărându-se printre artiștii care alături de pictorul Nicolae Mantu, începând cu anul 1948, au pus bazele mișcării plastice din Galați, organizând anual expoziții de grup. Într-un articol publicat în ziarul „Dezrobirea” solicita autorităților administrației locale concursul pentru fondarea unui Salon de artă plastică și a Pinacotecii orașului. În 1951a luat ființă Cenaclul Galați al Uniunii Artiștilor Plastici, fiind primul președinte al acestuia. A participat cu lucrări la expozițiile organizate pe plan local, în alte orașe, ca și la manifestările interregionale și naționale.

Gheorghe Levcovici a practicat pictura în ulei, desenul în creion și cărbune, monotipul. Repertoriul tematic al acestora cuprinde aspecte urbanistice, din activitatea pescarilor, din munca locuitorilor Galațiului pentru refacerea centrului orașului distrus în timpul bombardamentelor din cel de-al doilea război mondial, peisaje acvatice, evocări cu caracter istoric, scene de interior, naturi statice, flori. Imaginile sunt compuse în spiritul artei realiste, prioritate având atât desenul cât și culoarea. Pasta este așezată în tonalități calde, liniștitoare, respectul pentru redarea materialității obiectelor mergând mână în mână cu cel pentru știința compoziției.”

VATRĂ DIN TARCĂU
ulei pe pânză

IANCHELEVICI Idel

(n. 5 mai 1909, Leova, Basarabia – m. 26 iunie 1994, Maisons-Laffite, Franța).

„Și-a efectuat serviciul militar în Galați, în cadrul Regimentului 11 Siret, perioadă în care debutează artistic. La îndemnul și solicitarea colonelului Constantinescu, comandantul regimentului, realizează busturile a 14 voievozi români (Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Țepeș etc.). În 1929 părăsește România și se stabilește în Belgia, la Liège. Urmează cursurile Academiei de Arte Frumoase de aici, iar la absolvire i se conferă premiul pentru sculptură. [...] În 1935 el a expus la Palatul Artelor Frumoase din capitala Belgiei, sub patronajul ambasadorului României, Prințul D. Ghica, fost ministru de externe. În același an a participat la realizarea Pavilionului României de la Expoziția Internațională de la Bruxelles. În 1976, cu prilejul vizitei de stat a suveranilor belgieni în România, Ianchelevici a deschis o expoziție personală în holul Teatrului Național din București, iar în 1985 a donat Muzeului Național de Artă al României un număr 10 sculpturi și 276 de desene. De asemenea, a donat Ministerului Afacerilor Externe un portret în tuș al lui Nicolae Titulescu. [...] Pentru meritele sale artistice, guvernul francez i-a acordat în 1990 Ordinul de Cavaler al Artelor și Literelor. Tot în acest an și-a recăpătat cetățenia română și a fost distins doi ani mai târziu cu titlul de Membru de Onoare al Academiei Române (1992). Artistul nu-și va uita nici debutul întâmplat la Galați și în 1991 va reveni în Cetatea dunăreană, prilej cu care donează Muzeului de Artă Vizuală de aici 14 sculpturi și 50 de desene. [...] Crezul său artistic era că „o operă de artă, indiferent de stilul ei, fie ea abstractă, fie ea figurativă, trebuie să comunice sentimentul uman în mod monumental.” O sculptură, spunea artistul, trebuie să fie atât de vie, încât să coboare de pe soclu. [...] Desenele, realizate în tuș și creion, evidențiază același profund interes al artistului pentru figura umană, preocuparea lui pentru a reprezenta omul în ipostaze și atitudini dintre cele mai diferite. [...]

TÂNĂRĂ FEMEIE STÂND - NUD
bronz

ARĂMESCU-ANDERSON Georgeta Florica

(n. 25 iulie 1910, Galați - m. 1994, Miami, Florida, S.U.A.).

S-a afirmat în S.U.A. După absolvirea liceului la Școala Ortodoxă din Galați, a urmat Facultatea de Drept și Economie Politică la Universitatea din Grenoble, Franța (1930-1934). [...] între 1953-1956 urmează cursurile unei faimoase școli de artă din New York, Liga de artă a studenților (Art Students League of New York), care vara își desfășura cursurile în localitatea Woodstock, în munții Catskill. Studiază cu Sigmund Menkes, Vaclav Vytlačil și Ed Chavez. [...] În 1953 expune pentru prima oară trei lucrări la Lowe Gallery de pe lângă Universitatea din Miami. Tabloul în ulei intitulat „Singură” (Alone) primește premiul publicului (The Public’s Choice). În 1954 își organizează la Mirell Gallery prima expoziție de desene realizate în tehnică mixtă. Critica de artă îi apreciază originalitatea imaginilor, eleganța și prospețimea culorilor, stilizarea, înzestrarea deosebită pentru pictură.[...] În 1960, împreună cu pictorii Dorothy Gillespie, Bill Clarke, Sebastian Trovato, William Ward și Leon Willig înființează grupul „Șase pictori abstracți din sudul Floridei” (Six South Florida Abstract Painters), ale cărei expoziții introduc în Miami pictura abstracționistă și pictura gestică (action painting). [...] În 1968 este invitată în România cu o expoziție cuprinzând lucrări ale sale și ale fratelui decedat, sculptorul Constantin Ticu Arămescu. Manifestarea a fost găzduită de orașele Galați, București, Iași și Cluj-Napoca. Succesul a fost răsunător. [...] Ca și în creația fratelui său, dar într-o măsură mult mai mare, în opera ei se simte influența folclorului românesc și a artei noastre medievale. Tablourile sunt concepute într-o viziune modernă, în forme și ritmuri de o vădită amprentă expresionistă. [...] Multe picturi constituie un omagiu adus fratelui pierdut, subiectul lor rezultând din transpunerea pe pânză, în stilul caracteristic al artistei, a unor sculpturi ale acestuia. Desenele colorate și cele în alb-negru se disting printr-o tematică foarte diversă, prin ritmica sinuoasă, dinamică, prin linia șerpuitoare, precisă, viguroasă sau mlădioasă, traducând o mare libertate a spiritului.

Bibl.: Petru Comarnescu – Frații Arămescu, Ed. Meridiane, București, 1972; Gigi Arămescu Anderson – De la Pacific la Dunăre ... (memorii), Ed. Junimea, Iași, 1978. Corneliu Stoica, Artiști plastici de la Dunărea de Jos, Editura Alma, Galați, 1999; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, Acorduri cromatice la Dunăre, Editura „Sinteze”, Galați, 2011.

SFÂNTUL
ulei pe pânză

ARĂMESCU Constantin-Emil (Ticu)

(n. 6 mai 1914, Galați – m. 19 aprilie 1966, Florida, Miami, S. U.A.).

[...]A absolvit Facultatea de Drept a Universității din București, obținând, la 31 decembrie 1938, diploma de Doctor în Științele Juridice. A urmat și cursuri la Academia de Înalte Studii Comerciale. În perioada 1939-1947 a lucrat ca juriconsult al Șantierelor Navale Galați, cu sediul la București. În 1948 își urmează sora în America, pictorița Georgeta Arămescu Anderson, căsătorită cu inginerul Pierson Anthony Anderson. Practică mai întâi arta fotografică și a filmului documentar, ca mai apoi să obțină diploma de licență în arte cu teza „Elemente persuasive ale televiziunii” și diploma de absolvire a cursurilor practice „Comunicațiile de radio și televiziune”. [...] Descoperind lemnul plajelor Floridei, lemn pietrificat, rămășițe ale unor corăbii avariate aduse de valuri, uneori străpunse de fiare ruginite, creează seria „obiectelor găsite”, amintind de pop-art, serie pe care Petru Comarnescu a numit-o abstract-simbolică. Creează de asemenea lucrări cu tematică și stilistică românească precum și „sculpto-construcții” din metal. Încetează din viață la numai 52 de ani. În 1967 Muzeul de Artă Modernă din Miami îi organizează o expoziție retrospectivă.

Opera sa însumează 175 de sculpturi, rod al unei activități desfășurată pe parcursul a numai șapte ani. [...] Sculpturi ca „Piticul”, „Contrabasisul și instrumentul său”, „Treapta”, „Confruntare”, „Strigătul”, „Aripa” fac trecerea spre lucrările legate de spiritualitatea și stilistica populară românească. „Aripa”, care evocă ideea zborului, și „Treapta”, materializare a înălțării, a aspirațiilor omului către infinit, sunt considerate de Petru Comarnescu adevărate capodopere. Sculpturile de inspirație românească sunt îndeosebi coloane cioplite în stilul artei noastre populare, al stâlpilor de pridvor și al porților transilvănene („Domnița”, „Coloană moldovenească”, „Coloană românească”, „Troiața”, „Familia Omului”, „Biserica românească”, „Sfântul”, „Coloană dacică”, „Noblețe”, „Coloana strămoșilor”, „Voievodul și Doamna”). Ornamentica sculpturii țărănești, ritmica, geometrismul, motivul decorativ al torsadelor se regăsesc în aceste lucrări în forme moderne, la care artistul, ca și Brâncuși, a ajuns prin simplificare și esențializare.

Bibl.: Petru Comarnescu – Frații Arămescu, Ed. Meridiane, București, 1972; Gigi Arămescu Anderson – De la Pacific la Dunăre ... (memorii), Ed. Junimea, Iași, 1978; Corneliu Stoica, Artiști plastici de la Dunărea de Jos, Editura. Alma, Galați, 1999; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, Acorduri cromatice la Dunăre, Editura „Sinteze”, Galați, 2011.

COLOANĂ GETICĂ
lemn

VEDEȘ, Vasile

(n. 5 ianuarie 1915, în comuna Gvăzdăuți, județul Hotin - m. 21 noiembrie 1998, Galați

“A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția sculptură, promoția 1950. A fost membru al U.A.P. din 1965. A funcționat ca profesor la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” din Galați. Din 1948 a participat la numeroase expoziții regionale, județene, interjudețene și naționale. A participat, de asemenea, la manifestări ale Cenaclului Artiștilor Plastici din Galați și apoi ale Filialei Galați a U.A.P. organizate la Brăila, Focșani, Iași, Pitești, Constanța etc. A realizat busturile monumentale ale lui Spiridon Vrânceanu și Spiru Plăcintaru, amplasate în Galați, ca și ale lui Nicolae Mantu, Mihail Sadoveanu și Ionel Jora, aflate în colecția Muzeului de Artă Vizuală Galați. Împreună cu sculptorii Constantin Dimofte și Justin Năstase (București) a realizat în 1962 basorelieful în piatră artificială „Sportul”, aflat în incinta Complexului sportiv „Dunărea”, Galați. Bun cunoscător al artei bisericești, a lucrat iconostase, jilțuri arhieresti și strane pentru Catedrala Episcopală din Galați, Catedrala Episcopală din Constanța, Bisericile „Sf. Trei Ierarhi” și „Sf. Vasile”, ambele din Galați, și Biserica din comuna Voluntari (București). Atât în statuara de interior cât și în cea destinată spațiilor de for public, Vasile Vedeș a manifestat o grijă deosebită pentru formă. Călăuzit de tradiția clasică a sculpturii românești, rămânând credincios stilului realist, el a realizat lucrări în care a folosit un modelaj generos, expresiv, care să dea impresia de viață trăită. Unele sculpturi a reușit să le toarne în bronz, altele au rămas la stadiul de ghips. În portretistică a apelat la analiza psihologică, a depășit datele fizionomicului, reușind să-și personalizeze modelele, să le pună în evidență principalele lor trăsături.”

SPIRIDON VRÂNCEANU
lemn

COSMESCU-VASILIU, Lucia-Ecaterina

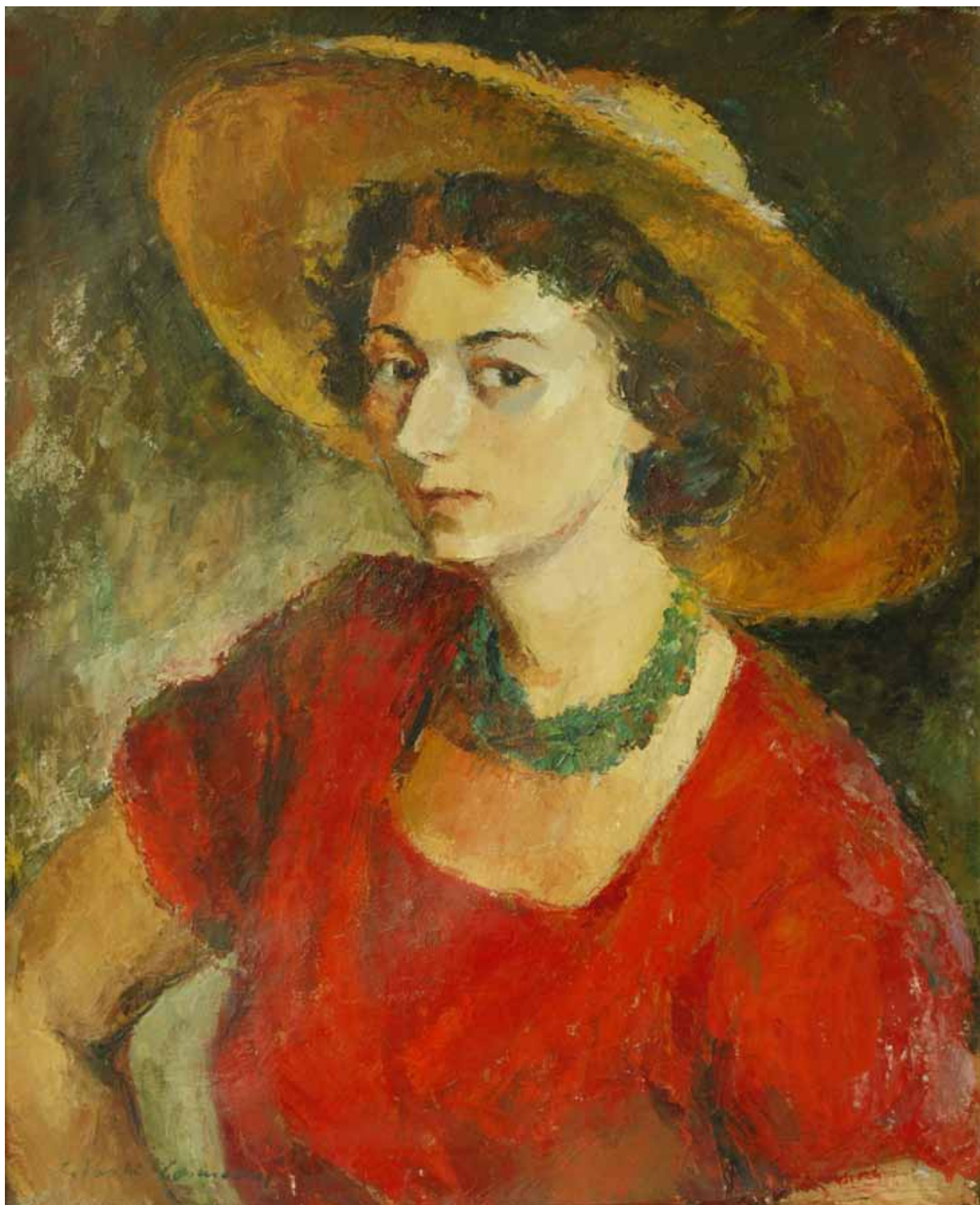
(n. Galați, 2 decembrie 1916 – m. București, 5 august 1969).

“A absolvit Academia de Arte Frumoase din București, clasa pictorului Francisc Șirato, și Universitatea din București, Facultatea de Litere și Filozofie (1939). A debutat în 1940 cu lucrări expuse la Salonul oficial. După cel de-al doilea război mondial a fost prezentă cu regularitate în expozițiile anualele de stat, la manifestări tematice, la expoziții de artă românească organizate în străinătate: Berlin, Bratislava, Praga (1960), Cairo, Damasc, Alexandria (1961), Tokio (1963, 1967), Moscova, Varșovia (1964), Torino, Viena, Padova, Beirut (1967), Sollingen, Tel Aviv, Linz (1968), Londra, Torino, Viena, Padova, Beirut (1969). Și-a organizat patru expoziții personale, deschise în București la Galeria Krețulescu (1946), Sala „Universul” (1956) și la Galeria „Simeza” (1960, 1962). Postum i-au fost organizate trei retrospectivă, tot la București, la Ateneul Român (1976), la Muzeul Colecțiilor de Artă (1993) și la Galeria „Dialog” a Primăriei Sectorului 2 București (2005). A realizat ilustrație de carte pentru Editura „Ion Creangă”. Distincții: Ordinul Meritul Cultural (1968).

Lucia Cosmescu s-a afirmat cu lucrări executate în ulei, acuarelă, tempera, guașă, dar și în gravură, cultivând mai ales acvaforte și acvatinta, tehnici în care a ajuns la realizări remarcabile. Registrul tematic al operei sale este bogat și variat. A fost o îndrăgostită de natură, a iubit și a pictat muntele, marea, câmpia, stepa dobrogeană, s-a apropiat de om și l-a surprins în diferite ipostaze, a immortalizat obiceiuri și ceremonii ale locuitorilor satului românesc, în special din zona Năsăudului, a adus în prim-plan frumusețea portului popular și aspecte ale vieții rustice. A reținut în pictura și grafica sa și secvențe ale peisajului citadin din București, Brașov, Sibiu și din alte orașe ale țării, episoade din activitatea muncitorilor și țăranilor, a abordat teme inspirate de muzică, impresii de la concerte etc.

AUTOPORTRET CU PĂLĂRIE
ulei pe pânză

DĂSCĂLESCU Mihai

(n. 21 septembrie 1917, comuna Hânțești, județul Botoșani – m. 13 decembrie 1999, Galați).

“A început liceul la Botoșani, a continuat la Școala Normală din Șendriceni - Dorohoi, apoi la Școala Normală din Piatra Neamț. După absolvire, în 1940 se înscrie la Facultatea de filozofie-pedagogie din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași. La sfârșitul anului III o abandonează în favoarea Academiei de Arte Plastice din același oraș, pe care o termină în 1947. Aici a avut profesori pe Otto Briese, Corneliu Baba, Nicolae Popa și Ion Irimescu. Debutează încă din facultate la Salonul Oficial al Moldovei. După o perfecționare de doi ani la București cu maestrul Gheorghe Labin se reîntoarce la Iași. În 1958 se stabilește la Galați, lucrând mai întâi în cadrul Fondului Plastic, iar din 1964 până la 30 decembrie 1979, când se pensionează, ca profesor la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”. Un timp a îndeplinit și funcția de inspector școlar și pe cea de președinte al Filialei Galați a U.A.P. A participat la peste 200 de expoziții din țară și din străinătate, și-a organizat aproape 25 de expoziții personale, între care și o mare retrospectivă (1988, Muzeul de Artă Contemporană Românească, Galați). Lucrări ale sale se găsesc în multe muzee din România sau în colecții particulare din țări ale Europei și Americii.

Opera lui Mihai Dăscălescu a fost realizată în spiritul celor mai bune tradiții ale artei românești din perioada interbelică. Ea este rodul unui demers plastic coerent, lucid, făurit cu răbdare și înalt profesionalism. În pictură a practicat compoziția, peisajul, portretul, natura statică și florile. În grafică a abordat pastelul, linogravura, xilogravura, monotipul. Tematica lucrărilor sale este nespus de variată. [...] În creația sa el aduce un lirism cald și discret, specific școlii ieșene în spiritul căreia se formase, lumina este distribuită ingenios pe suprafața pictată, culorile sunt armonioase și proaspete, subordonate unui desen riguros.[...]”

Bibl.: Corneliu Stoica, Artiști plastici de la Dunărea de Jos, Editura Alma, Galați, 1999; Corneliu Stoica, Identități artistice, Editura Alma, Galați, 2004; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Bucovina, Editura Mușatinii, Suceava, 2005; Valentin Ciucă, Exerciții de fidelitate, Editura Art XXI, Iași, 2007; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

PUNCT PESCĂRESC
ulei pe pânză

DUMITRESCU Emilia

(n. 31 iulie 1921, Brăila – m. 21 septembrie 2005, Brăila).

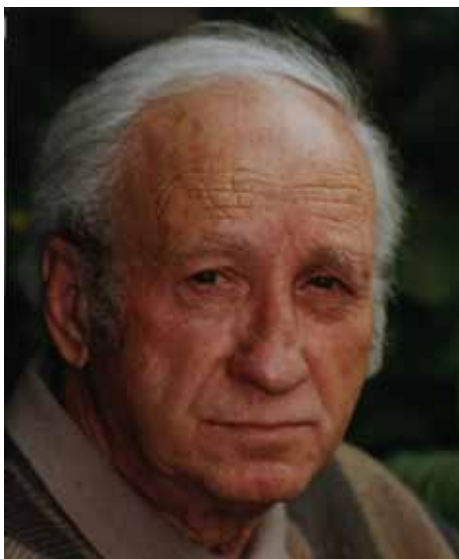
“A frecventat, între 1940-1945, Academia de Arte Frumoase din București, unde a avut profesori pe Jean Al. Steriadi și Horia Teodoru. În paralel a studiat și la Facultatea de Litere și Filozofie din cadrul Universității București. Între 1945-1947 a urmat cursuri de perfecționare în pictură cu Jean Al. Steriadi. A fost membră a U.A.P. din 1950. A fost secretar al Cenaclului U.A.P. Galați-Brăila (1964-1970) și al Cenaclului Brăila al U.A.P. (1970-1978). A debutat în 1946 la Salonul oficial de la București. [...] Trăind o perioadă în Galați, orașul de obârșie al părinților săi, apoi, până la sfârșitul vieții, în Brăila, Emilia Dumitrescu, artistă care ca viziune a rămas fidelă perioadei interbelice, atât de fertilă în plastica românească, s-a manifestat atât în pictură cât și în grafica practică în diferite tehnici ca o neîntrecută peisagistă. [...] Opera sa este impregnată de un lirism cald și vibrant, cromatica este întotdeauna vioaie, iar atunci când se exprimă doar în alb-negru, ea reușește să transmită acea poezie inefabilă a peisajului danubian, mirajul unei naturi aducătoare întotdeauna de mari bucurii și satisfacții sufletești. Fină observatoare a realității, Emilia Dumitrescu a nemurit în lucrările sale și lumea satului românesc, a găsit echivalențe plastice la multe din scrierile lui Panait Istrati. Din deplasările întreprinse în afara granițelor țării, artista s-a întors de fiecare dată cu o recoltă bogată de lucrări în genul „notelor de călătorie”, unele făcând chiar obiectul unor expoziții, cum au fost cele intitulate „Italia – schițe de călătorie” și „Note de drum din Bulgaria”, ambele deschise la București, și „Veneția”, găzduită de Galeria de Artă din Brăila. Acuitatea observației, spontaneitatea, siguranța desenului, ineditul citadin, capacitatea de a reda specificul locurilor vizitate sunt și în cazul acestor lucrări calități remarcabile, pe care pictorița și graficiană le-a stăpânit de altfel într-un înalt grad.”

SAT ÎN DELTĂ
ulei pe pânză

SPIRESCU Nicolae

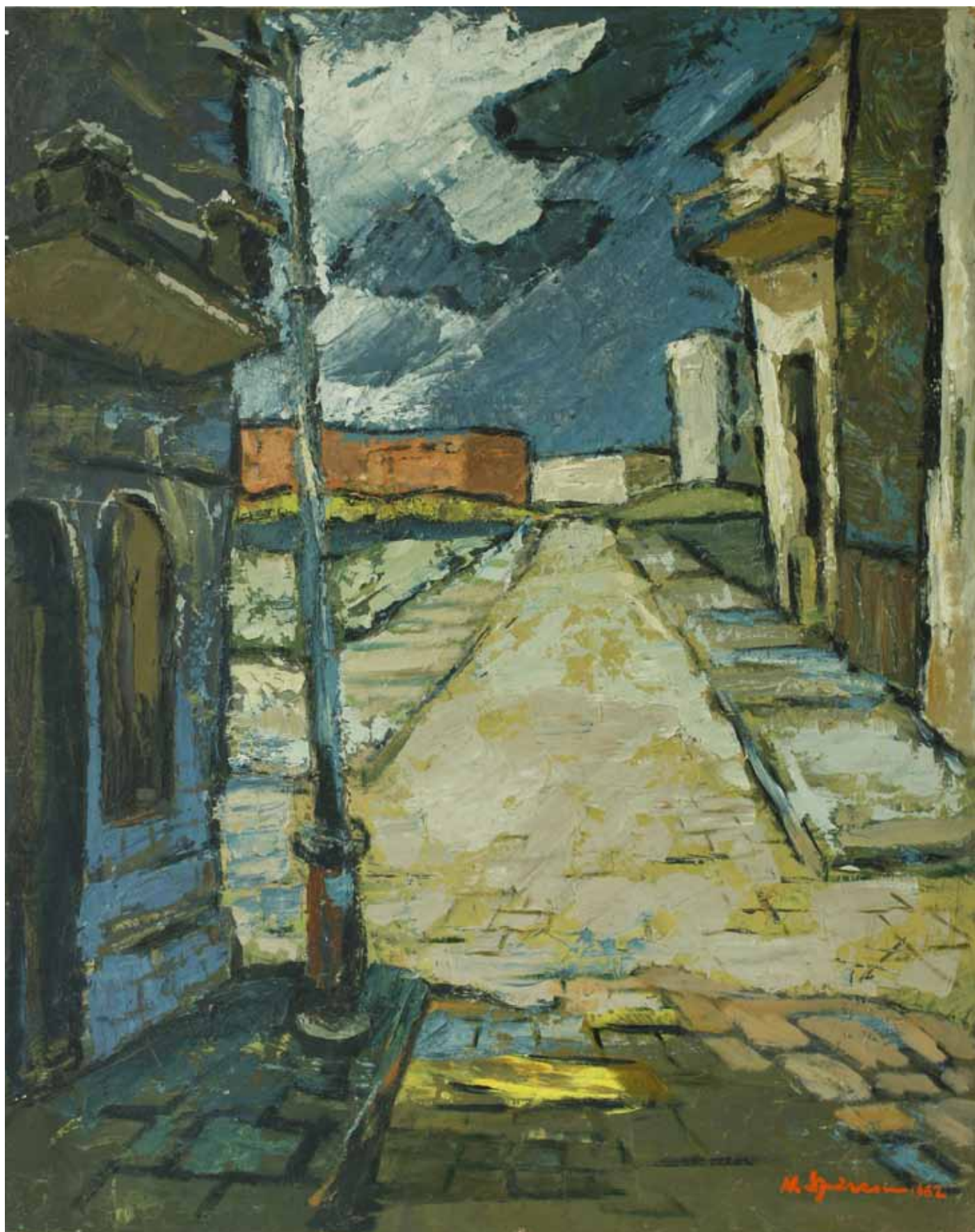
(n. 24 ianuarie 1921, București – m. 5 noiembrie 2009, Galați).

“A studiat la Academia de Arte Frumoase din București, pe care a absolvit-o în 1945, avându-i profesori pe Camil Ressu și Jean Al. Steriadi. După ce a urmat și cursurile Seminarului Pedagogic din cadrul Universității București, în 1946 s-a stabilit la Galați. Alături de Nicolae Mantu, Dorothea Schmierer-Roth, Ion Bârjoveanu, Elena Hanagic, Lelia Oprișan, Constanța Grigoriu și Gheorghe Levcovici, a luat parte la înființarea, în 1951, a Cenaclului Galați a Uniunii Artiștilor Plastici. Împărțindu-se cu dărnicie între propriul atelier și munca de îndrumare și formare a tinerelor generații, ca profesor la Liceul Pedagogic „Costache Negri” sau la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”, el a participat de-a lungul anilor la 345 de expoziții din țară și de peste hotare, și-a deschis 86 de expoziții personale în țară și 46 în străinătate. [...]

Excelent peisagist, căruia Dunărea, Delta, bălțile, Brateșul, meleagurile covurluiene i-au dezvăluit frumuseți nebănuite, taine și miracole pe care ochiul format al artistului le-a descoperit și transpus prin intermediul liniilor și culorilor, Nicolae Spirescu a cultivat cu aceeași consecvență portretul, compoziția, natura statică, nudul, florile. Opera sa, vastă, variată, unitară, este rodul unui demers coerent, ne pune în fața unui discurs plastic armonios, ce s-a conturat în timp, alcătuind un ansamblu monumental de mare forță artistică. În peisajele lui Spirescu culoarea dobândește sonorități și străluciri vecine cu poezia și muzica. Uneori, metafora și simbolul lasă să descoperim în imaginile lucrărilor sale semnificații ce țin de lumea legendelor întretesute în jurul marelui fluviu, de perenitatea creației artistice, de vocația constructivă a oamenilor de pe aceste plaiuri binecuvântate de Dumnezeu.

Bibl.: Mariana Cocoș, Nicolae Spirescu, peisaj dunărean, album de artă, Editura Hipatya, Galați, 1996; Corneliu Stoica, Artiști plastici de la Dunărea de Jos, Editura Alma, Galați, 1999; Corneliu Stoica, Identități artistice, Editura Alma, Galați, 2004; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, Enciclopedia artiștilor români contemporani, vol. V, Editura Arc 2000, București, 2003; Corneliu Stoica, Întâlniri confortante, Editura Sinteze, Galați, 2007; Nicoae Spirescu – pictură-grafică, album de artă, Editura Alma Print, Galați, 2008; Corneliu Stoica, Interferențe, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

STRADĂ SPRE PORT
ulei pe PFL

COVALIU Ion Brăduț

(n. 1 aprilie 1924, Sinaia – m. 29 mai 1991, București).

“Din toamna anului 1936 a urmat Liceul „Dimitrie A. Sturdza” din Tecuci. Între 1942-1947 a studiat la Academia de Arte Frumoase din București, avându-l profesor pe pictorul Alexandru Jean Steriadi. [...] A lucrat ca redactor la revista „Arta plastică”, în 1963 a fost ales secretar al Uniunii Artiștilor Plastici din România, iar în 1968 a fost ales președinte al aceluiași for. Din 1960 a desfășurat activitate didactică la Institutul Pedagogic din București apoi la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”. [...]

Remarcat de George Oprescu încă de la prima sa expoziție personală (1946) ca un „artist care trebuie urmărit”, în ciuda unor stângăcii inerente debutului pe care pictura tânărului „plin de râvnă” le afișa, Brăduț Covaliu a avut o evoluție spectaculoasă. În 1957 Ion Frunzetti vedea în el „un pictor adevărat, ce-și pune veșnic probleme în legătură cu arta sa, căutând continuu soluții de pictură, de disciplină mentală a picturii, și încercând, pentru statornicirea limbajului expresiv de care are nevoie, căi încă nebătătorite”. Covaliu a fost unul dintre cei mai autentici poeți ai peisajului, autor remarcabil de naturi statice în care se simte decorativismul artei noastre populare, a abordat compoziția cu mai multe personaje și portretul, afirmând un ideal de frumusețe umană în care robustețea, asociată adesea cu grația și gingășia feminină nu sunt doar atribute exterioare. [...] În urma unui lucid proces de analiză și sinteză a datelor oferite de realitate, el trece dincolo de aparență, descifrează esențialul și fixează „în imagine picturală însumarea dintre văzut, trăit și înțeles” (Vasile Drăguț). Covaliu este liric prin excelență, dar lirismul său este aspru, grav, artistul pătrunde parcă în viața materiei și-i dă peisajului sclipiri de nestemate. [...] Unitară sub raport stilistic, produs al unui artist ce contemplă lumea cu ochiul și mintea unui meditativ, pictura lui Brăduț Covaliu, modernă și profund românească, este purtătoarea unu nobil mesaj de frumusețe spirituală, de armonie și echilibru.”

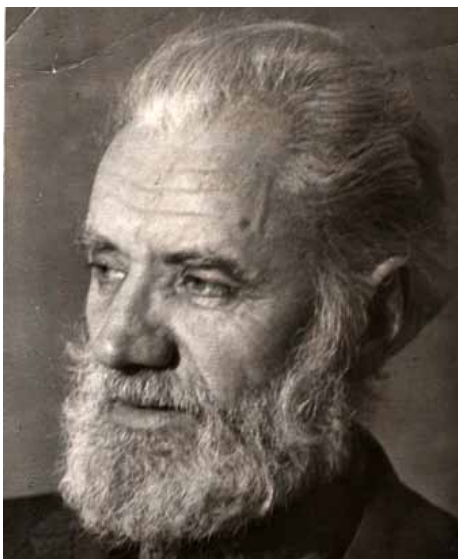

NATURĂ STATICĂ
ulei pe pânză

GROSU, Marcel

(n. 29 august 1929, Galați – m. 1 mai 1996, Galați).

“A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigoresacu” din București, secția sculptură, clasa profesorului Corneliu Medrea (1959). A fost membru al U.A.P. din 1961. A funcționat ca profesor de desen în învățământul liceal din Galați. [...] A fost prezent în expoziția de la Moscova a țărilor socialiste (1959). În 1975 a participat la Tabăra de sculptură de la Măgura Buzăului, unde a realizat lucrarea „Odihnă”. După 1990 a fost pentru o perioadă președinte al Filialei Galați a U.A.P.

Marcel Grosu s-a afirmat și a evoluat în spiritul sculpturii realiste. A cultivat îndeosebi portretul, dovedindu-se a fi un bun observator și fin pătrunzător al psihologiei umane. Galeria sa de portrete cuprinde chipuri de muncitori și țărani, de constructori navali, de tineri și copii. Unele trimit direct la modele existente în viață, altele sunt metafore plastice, care exprimă anumite idei și sentimente sau anumite însușiri ale ființei umane („Tinerețe”, „Adolescență”, „Portret de fată”, „Studentă”). A abordat și tema istorică („Mihai Viteazul”, „Eroul”, „Doftana”), ca și pe cea a maternității. Lucrările sale se caracterizează printr-o armonioasă ordonare a volumelor și suprafețelor, printr-un modelaj clar și sensibil, prin reliefarea unor trăsături și atitudini importante ale chipurilor celor evocați. Cioplite în marmură, în piatră, în lemn sau lăsate la stadiul de ghips (uneori patinat), sculpturile sale exprimă mult calm, liniște, emană căldură și seninătate, un lirism de foarte bună calitate. Referindu-se la lucrările „Adolescență”, „Maternitate” și „Portret” prezentate în expoziția interjudețeană de la București, cu participarea artiștilor plastici din Galați, Brăila și Bacău (Ateneul Român, 1973), Cristina Angelescu remarca în cronică sa din revista „Săptămâna” (10 august 1973): „Sculptorul Marcel Grosu este un meșteșugar liric și visător. Prin precizia execuției mimează starea unui calculat constructor, dar tandrețea cu care cioplește materia grea amintește gesturile unui plămăditor în lut. Lucrări frumoase și tensionate, însumând în ele și spasmul și liniștea”.

STUDENTA
gips patinat

IACOB Emilia

(n. 29 octombrie 1929, Roman, județul Neamț - m. 9 iulie 1996, București).

“A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grogorescu” din București, secția artă decorativă, promoția 1959, unde a studiat cu Rudolf Schweitzer-Cumpăna, Gheorghe Labin și Paul Miracovici. A fost profesoară la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” și Școala Populară de Artă. [...] Lucrările sale sunt în majoritate peisaje și naturi statice, genuri care îi erau mai apropiate preocupărilor sale de a surprinde poezia locurilor și lucrurilor, lumina ce le învăluie. Peisajele au un firesc al simplității, sunt sincere și senine, par mai degrabă confesiuni, expresii ale stărilor sufletești pe care artista le trăiește la un moment dat în fața naturii. „Iernile” Emiliei Iacob sunt impresionante. Albul zăpezii, cu reflexe spre roz, casele, copacii, viețuitoarele sunt pictate cu finețe și discreție. Materia picturală este subțire, diluată, uneori abia acoperă suprafața pânzei sau a cartonului. „Iarnă la Galați”, deși de mici dimensiuni, e un adevărat poem al nostalgiei și tristeții, al reclusiunii trăite de cel ce nu poate înfrunța gerul sau nămeții. În alte peisaje, imagini tot ale iernii, artista comunică și acea bucurie declanșată de căderea primei zăpezi, de jocul copiilor. [...] În naturile statice, recuzita necesară acestei teme nu este prea abundentă: flori, fructe, obiecte (mai ales vase de ceramică, pahare, sticle), cărți. Ele sunt pictate însă cu o deplină știință a compoziției, cu o calmă trăire a culorii și luminii, în spiritul tradiției artei românești. O cană de lut, un simplu borcan sau o sticlă, un buchet de flori, sub penelul Emiliei Iacob se înobilează, devine un punct din care emoția încorporată este în stare să declanșeze noi emoții. În ultimii ani de viață, pictorița a fost preocupată și de realizarea unor portrete de copii. Modelele ei au fost câteva fete ale vecinilor ei de atelier, pe care le-a pictat în culori calde, redându-le candoarea vârstei, proșpețimea și frumusețea fizică.”

NATURĂ STATICĂ
ulei pe carton

ONUȚ Vasile

(n. 2 octombrie 1932, Iași – m. 24 iulie 1994, Galați).

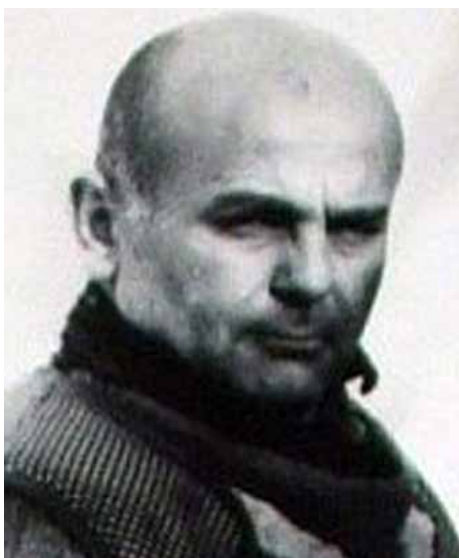
“A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția sculptură, clasa profesorului Constantin Baraschi, promoția 1963. După terminarea facultății, se stabilește la Galați, unde în paralel cu activitatea de director al Muzeului de Artă, profesor de desen la mai multe școli, director al Școlii Populare de Artă, participă la toate expozițiile colective ale Filialei Galați a U. A. P., la manifestări similare din țară și din străinătate, își organizează mai multe expoziții personale, ultima fiind cea din 1992, de la Galeriile de Artă „Nicolae Măntu”. [...] În semn de cinstire a memoriei sale, Muzeul de Artă Vizuală, a cărui piatră de temelie i-a pus-o și al cărui prim director a fost, i-a organizat în lunile septembrie-octombrie 1994 o expoziție retrospectivă, cuprinzând peste 100 de lucrări. Deși a absolvit secția de sculptură, încă din primii ani ai activității sale, Vasile Onuț a abordat și pictura și grafica, ajungând la realizări remarcabile. Creația sa nu este deloc comodă, descifrarea ei, a multiplelor sensuri cu care artistul a investit-o, necesită efort intelectual, o parcurgere atentă. Mai ales în pictură și grafică sunt reluate în mod obsesiv o serie de elemente simbolice, recognoscibile pentru cei care i-au urmărit evoluția, elemente ce, ordonate de fiecare dată în structuri compoziționale diferite, dobândesc funcții noi, exprimă adevăruri umane tulburătoare. [...] De altfel, Onuț era un mare admirator al poeziei lui Blaga, iar filozofia acestuia pare să-i fi înrâurit creația. [...] Uneori, în acest univers insolit, se strecoară ecouri ale artei noastre populare și medievale, descifrabile fie în culoare, fie în prezența unor elemente de ceramică de Cucuteni, ornamentică sau de arhitectură. Alteori aceste elemente rămân total neidentificabile, fiindcă autorul le-a asimilat atât de profund încât ele s-au topit în creuzetul propriei creații.”

CUMNE
ulei pe pânză

APOSTU, George

(n. 28 decembrie 1934, la Stănișești, localitate în nordul fostului județ Tecuci, azi județul Bacău – m. 13 octombrie 1986, Paris, Franța).

“După studii secundare la Liceul de Băieți din Tecuci, absolvă Institutul de Arte Plastice “Nicolae Grigorescu” din București (1959), unde a avut profesori pe Ion Lucian Murnu, Constantin Baraschi și Costin Ioanid. [...] În cadrul Taberei de sculptură din metal de la Galați, ediția 1976, a realizat lucrările „Tată și fiu” și „Fructul soarelui”, amplasate pe Faleza Dunării. În 1978, cu prilejul centenarului Liceului „Calistrat Hogaș” din Tecuci, continuator al Liceului de Băieți la care a învățat, a donat acestei instituții, sculpturile în piatră „Fată de pescar” și „Hiroșima”, ambele aflate în parcul școlii. În 1982 a părăsit România și s-a stabilit la Paris. În anul 2000, Consiliul Local și Primăria Municipiului Tecuci i-au acordat post-mortem Diploma de Cetățean de Onoare al Municipiului Tecuci, cu prilejul aniversării a 565 de ani de atestare documentară a localității. [...]

George Apostu este unul dintre cei mai mari sculptori români contemporani care, pornind de la tradițiile artei noastre populare, a reușit să-și creeze un stil profund original, care i-a individualizat opera și a impus-o în arta românească și universală. Ritmuri arhaice, soluții tehnice și morfologii ce aparțin artei vechi îl conduc pe artist la plăsmuirea unei adevărate lumi de simboluri care evocă obârșiile culturii noastre, rădăcinile adânci ale civilizației folclorice românești. Socotit descendent al lui Brâncuși prin sinteza la care a ajuns, prin reducerea la esență a formelor și volumelor, Apostu a spart tiparele timpului în care a trăit, fiind, așa cum subliniază Ionel Jianu, „fruntașul generației sale în România; el a adus un spirit nou, o prezență în lume care exprimă rădăcinile profunde ale originii sale. A știut să afirme în același timp identitatea românească a artei și vocația sa de universalitate. Opera sa aparține atât culturii românești cât și patrimoniului artistic universal pentru că putem recunoaște în ea visul său de artist și vocea cu care el se adresează eternității”.[...]”

Bibl.: Octavian Barbosa, George Apostu, București, 1968; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, Enciclopedia artiștilor români contemporani, vol. I, Editura Arc 2000, București, 1996; Constantin Prut, Dicționar de artă modernă și contemporană, Editura Univers Enciclopedic, București, 2002; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

FLUTURI
lemn

DIMOFTE Constantin

(n. 2 aprilie 1934, Bârlad – m. 23 octombrie 1999, Galați).

“Vocația pentru artă l-a condus către Liceul de Artă „Nicolae Tonitza” din București, pe care l-a absolvit în 1956, apoi s-a înscris la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”. A studiat sculptura cu maeștrii Lucian Murnu, Corneliu Medrea și Constantin Baraschi. În 1960, după absolvire, s-a stabilit la Galați, unde alături de activitatea la catedră, ca profesor la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”, a participat la manifestările colective și de grup ale Filialei locale a U.A.P., a trimis lucrări la expoziții interjudețene și naționale, și-a organizat peste zece expoziții personale în țară și peste hotare.[...]”

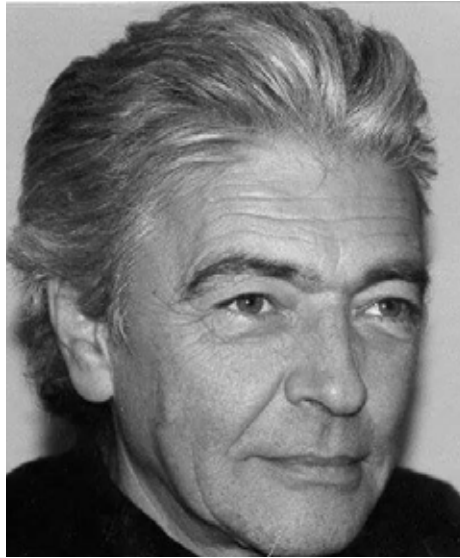
Mulți ani la rând, Constantin Dimofte s-a manifestat ca sculptor, iar atunci când sănătatea nu i-a mai permis să cioplească lemnul, marmura sau piatra, nu a abandonat arta, ci s-a îndreptat spre pictură și grafică, genuri tot atât de potrivite temperamentului său liric, înclinat spre visare sau, dimpotrivă, spre meditație. [...] Lucrările sale se disting printr-o tratare simplificată, volumele și formele sunt epurate de detalii, reduse la elementele esențiale. Fie în piatră sau lemn, în bronz sau marmură, în ceramică sau fier, el a realizat o suită de lucrări de interior în care a dovedit o bună înțelegere a materialelor, investindu-le cu sensuri majore, conferindu-le atributele artei autentice. Uneori se inspiră din arta populară, apelează la geometrizare, metaforă și simbol. [...] Deși situate în zona abstractului, artistul a căutat să găsească echivalențe plastice unor motive din aria noastră culturală, ce constituie tot atâtea permanențe: zborul, jertfa pentru creație, problemele ce și le pune omul în legătură cu nemurirea sufletului și cu viața de dincolo, misterul cosmic etc. [...] „Opera de artă, ne spunea artistul într-o convorbire avută în 1998, nu trebuie să fie numai un sumum de idei și sentimente, ci un adevărat spectacol de lumină, de culoare și forme, în care privitorul, la fel ca într-un roman sau într-o compoziție muzicală, să poată să comunice, să se regăsească, să se redescopere în aceste spații și să poată chiar să recompună universul său în alte structuri decât cele oferite de artist”

ÎMPLINIRI
tempera pe PFL

MĂRCULESCU Ioan Simion

(n. 12 ianuarie 1943, Cernăuți – m. 9 aprilie 2001, Galați).

“După absolvirea Liceului „Emanuil Gojdu” din Oradea, a urmat Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, unde a studiat cu pictorii Kadar Tibor și Abodi Nagy Bela. Absolvind, în 1967 a venit la Galați ca muzeograf la Muzeul de Artă Românească Modernă și Contemporană. Între 1974-1990 a lucrat ca pictor scenograf la Teatrul Muzical „N. Leonard”, perioadă când a realizat decorurile și costumele la peste 50 de spectacole de operă, operetă, balet, cabaret etc., a predat pictura la Școala de Arte și la Colegiul Universitar „Studium”. În 1990 a fost numit director al Muzeului de Artă Vizuală, funcție pe care a deținut-o până la trecerea sa la cele veșnice. [...]

Atent la lecția oferită de marii maeștri ai picturii românești, la înnoirile aduse de unele curente precum constructivismul, cubismul, expresionismul, pop-art-ul, gestualismul, arta abstractă, Ioan Simion Mărculescu a preluat și a asimilat în mod creator ceea ce a convenit temperamentului său și i-a permis să-și contureze un univers plastic personal, un limbaj inconfundabil. Încă de la debutul său din 1968, el atrăgea atenția prin lucrările ce anunțau câteva teme ce vor fi urmărite pe tot parcursul vieții: muzica de jazz, civilizația automobilistică, citadinismul. Ulterior, l-a preocupat și aducerea în compoziții a unor detalii arhitectonice, cultivarea cu fervoare a portretului și nudului. [...] . Creația sa a evoluat în mod organic, câștigurile adăugate de fiecare dată s-au manifestat îndeosebi sub raportul calității, al aprofundării în adâncime a subiectelor abordate și al exprimării lor într-un limbaj plastic expresiv, sintetic, modern și convingător. Sunt în opera sa foarte multe tablouri populate cu instrumentiști, surprinși fie în formații, fie individual (seria Chitariștilor, Bateriștilor, Saxofoniștilor, Trompetiștilor). În multe, expresia chipului acestora nu-l interesează, figura apare doar ca o pată de culoare. Îl atrage însă mișcarea, dinamica trupului, starea lor de concentrare. [...]

TROMPETIST
ulei pe pânză

PATRICHI-SMULȚI Grigore

(n. 3 august 1937, comuna Smulți, județul Galați – m. 14 decembrie 2012, București).

“A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa profesorului Constantin Baraschi, promoția 1966. [...]

Grigore Patrichi a atras atenția prin seriozitatea profesională, prin originalitatea discursului său plastic, prin stăruința cu care a căutat mijloace care să-i individualizeze creația și să-i exprime cât mai sincer crezul artistic. Îndepărtându-se de maestrul său de la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”, învățând din magistrala lecție a sculpturii lui Paciurea și Brâncuși, atent la înnoirile aduse de George Apostu și de alți artiști, adept al tăieturii directe (la taille directe), el a evoluat spre forme ce l-au apropiat mai mult de arta primitivă și arhaică, de cea bizantină, de folclorul românesc. Așa se explică acea tendință spre simplificare din lucrările sale, de eliminare a detaliilor, de căutare a esențialului, ca și abordarea cu precădere a pietrei și lemnului. Așa se explică acel hieratism al multor personaje, acea senzație de greutate pe care o dau unele dintre sculpturi sau, dimpotrivă, acel sentiment de înălțare, de elansare în spațiu. [...] În lucrările sale întâlnim suprafețe de mare finețe, șlefuite până la perfecțiune, alternând cu altele vibrante sau cu unele care poartă în mod evident urmele dălții. Adesea intervine cu incizii geometrice. De multe ori artistul sparge blocul de piatră sau trunchiul de copac, după cum îi dictează compoziția, obținând o ritmică a plinurilor și golurilor, din care emană o poezie gravă, de un lirism reținut. În sculpturile cioplite în lemn linia este elegantă, formele și volumele sunt liniștite și calme, pe când în multe din lucrările din piatră descoperim stări conflictuale, tensiuni, intersectări de curbe menite să sublinieze cu mai multă expresivitate intențiile artistului. Deși de dimensiuni mici sau medii, multor lucrări nu le lipsește monumentalitatea, valențele decorative.”

Bibl.: Octavian Barbosa – Dicționarul artiștilor români contemporani, Editura Meridiane, București, 1976; Corneliu Stoica, Identități artistice, Editura Alma, Galați, 2004; Mircea Deac, Sculptura în România, secolele XIX-XX, Editura Medro, București, 2005; Corneliu Stoica, Întâlniri confortante, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

TORS
bronz

MEIU Mihail

(n. 3 martie 1938, în comuna Ghidigeni, județul Galați - m. 1 august 1989, București, înmormântat la cimitirul Străulești 2)

„A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa profesorului Ion Lucian Murnu, promoția 1965. Timp de doi ani a lucrat în atelierul sculptorului Constantin Baraschi. [...]

Definindu-și crezul artistic, Mihail Meiu scria în 1970: „Năzuiesc să stabilesc o punte de legătură între arta românească veche, cu atât de caracteristica ei pecete de echilibru și căldură lirică și spiritul veacului pe care-l trăim. Mă interesează crearea unui sentiment, a unei atmosfere în orice lucrare, indiferent de subiect. Imperioasă îmi apare preocuparea pentru stil. De aici, o purificare a formei, aspirația către o atmosferă rarefiată de azur spiritual”. Viguros portretist, evocând figuri contemporane, caracterizate prin introspecții în psihologia personajelor și o reprezentare ușor expresionistă, Mihail Meiu a realizat în același timp compoziții cu tematică istorică („Ștefan cel Mare”, „Maria de Mangop”) sau inspirate din mitologia populară românească. După cum remarca Ion Frunzetti, sculptura sa descinde din Dimitrie Paciurea, spre deosebire de cea a unor colegi de generație care s-au orientat spre marea lecție a lui Brâncuși. Multe din lucrările sale, mai ales cele executate din beton, au o dezvoltare pe verticală, asemenea unor cariatide. Figurile au o înfățișare stranie, exprimând neliniști și tensiuni puternice. Alteori ele au o seninătate celestă, un calm care izvorăște atât din expresia înfățișării lor, cât și din ritmica formelor și volumelor. Sculptura lui Mihail Meiu poartă pregnant semnele originalității, emoționând, îndemnând la reflexie, la descifrarea unor sensuri, sugestii și semnificații care țin de universul existențial al omului. Figurativismul său nu exclude nici metafora, nici simbolul. Modernitatea lui nu este una de suprafață, ci se constituie ca un corolar al unei lecții bine asimilate a ceea ce meșterii anonimi și maeștrii artei românești au creat valoros de-a lungul timpului.”

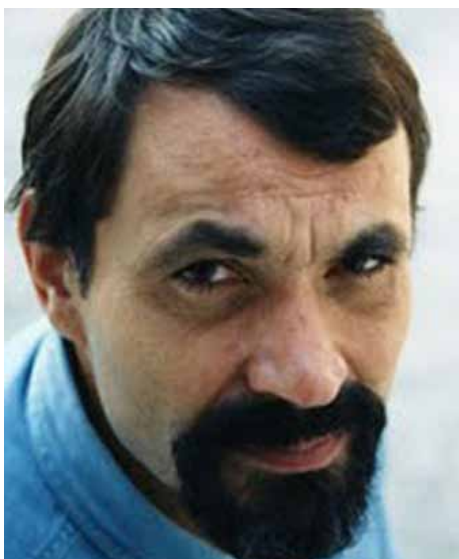

ARGEȘEANCA
piatră

DUMITRIU Ion

(n. 1 martie 1943, Galați – m. 26 septembrie 1998, București).

“A urmat școala generală și liceul în Galați. În perioada 1960-1962 a frecventat cercul de artă plastică din cadrul Clubului „Șalom Alehem”, condus de pictorița Dorothea Schmierer-Roth. A absolvit Institutul Pedagogic, Facultatea de Arte Plastice din București (1965) și Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”, Secția Muzeologie-profesori de desen (1981). Din 1966 a lucrat ca profesor de desen la câteva școli gimnaziale din București și împrejurimi. Din 1980 și până la sfârșitul vieții a funcționat ca profesor de desen-pictură la Liceul „Nicolae Tonitza” din București. [...]

Judecând după preponderența motivelor din pânzele sale, s-ar putea spune că Ion Dumitriu este un pictor al satului și al peisajului rural. [...] Prin întreprinderea sa, artistul nu a urmărit să alcătuiască un fel de monografie etnografică în imagini picturale a satului, ci a năzuit la semnificații mult mai profunde. „Decontextualizate prin absorbția lor în convenția tablourilor, scrie Pavel Șușară, obiectele alese de Ion Dumitriu, odihnind solitare pe ample fonduri neutre, se recontextualizează în actul privirii printr-o sumă de complicități ale ochiului și prin instantaneele provocări ale memoriei. Grapa, jugul, daracul, strecurătoarea, covata, ragila, pielea pregătită pentru tăbăcire, peretele de bârne etc., oferite în cea mai pură expresie a lor, dobândesc o spontană polivalență fără să-și piardă vreo clipă limpezimea. Prin reprezentare este actualizată într-o variantă aproape aseptica, o lume rurală împinsă până la marginea mitului”. Înzestrat cu un deosebit simț al modernității, crezând cu convingere în imaginea realistă și în multiplele ei sensuri, Ion Dumitriu, pictor de o mare rigoare artistică, și-a „transferat” în lucrurile cele mai simple din tablourile sale propriile adâncimi sufletești. Pictura sa este opera unui meditativ profund, cu o bogată trăire și sensibilitate interioară, în ea culoarea are o vibrație adâncă, iar poezia respiră din fiecare întreg, din fiecare fragment.”

ȘURA
ulei pe pânză

SMIRNOV, Paraschiva (Pașa)

(n. 3 noiembrie 1946, în comuna C.A. Rosetti, județul Tulcea – m. 5 mai 2010, Brăila, înmormântată la Galați, Cimititul „Eternitatea”).

“A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București (1972). [...] Ca genuri ale picturii, a cultivat cu constanță peisajul, natura statică, portretul și nudul. Peisajele, mai ales cele din zonele montane sau colinare, au o anumită austereitate, o poezie sobră. Liniile urcă în pantă, șerpuesc pe suprafața pictată, desfășurând un spațiu pe înălțimea tablourilor. [...] O suită de tablouri au în centrul lor figurarea casei, fie că este vorba de casa părintească sau de cea a bunicilor. Casa este un simbol al statorniciei, al vieții așezate, pașnice, temeiul unei familii de buni gospodari, iar fereastra, mai ales când este deschisă, cum se întâmplă în tablourile pictoriței, constituie spațiul pe unde pătrunde dar se și revarsă lumina, evocând poate ospitalitatea oamenilor ce locuiesc acea casă, sufletul lor curat și deschis. Portretele, realizate în acorduri cromatice sobre, ne-o arată pe Pașa Smirnov preocupată de pătrunderea resorturilor ascunse ale psihicului, de reliefaarea unor trăsături definitorii ale modelelor. [...] Lucrările de grafică, majoritatea desene în peniță, dezvăluie și ele un univers bogat, motive ce par desprinse mai degrabă dintr-o lume a lecturilor, a visului. Dramaticul („Coșmar”, „Clown”, „Timp oprit”) se asociază cu contemplativul („Toamna câmpului”, „Vegetală”), cu candoarea sau cu poezia copilăriei („Portret”, „Amintiri”), cu vraja nostalgică a memoriei („Casa cu amintiri”). Imaginile construite se disting prin știința compozițională, prin dozarea echilibrată a contrastelor. Liniile sunt fine, conduse cu siguranță, alcătuiind o țesătură de un lirism reținut. În grafica de șevalet, artista portretizează nu atât chipuri, cât mai ales stări. Paleta de sentimente este variată, pendulând între neliniște, angoasă, încremenire. Uneori personajele au înfățișări ciudate, expresioniste, sunt apăsate de povara vieții, se simt amenințate sau suportă cu greu spațiul îngust al reclusiunii. Alteori fizionomia lor este redată caricatural, umorul sau ironia plutind în atmosferă mai mult acuzator decât jovial.

PEISAJ
ulei pe pânză

Textele din acest catalog au fost extrase, cu acordul autorului, din lucrarea:
STOICA Corneliu, *Dicționarul artiștilor gălățeni*, Editura Axis Libri, Galați, 2013.

Fotografii: Eduard Wischegg

Traduceri în engleză: Simona-Ada BIRIȘ

Traduceri în franceză: Maria VOICU

Prelucrarea imaginilor și realizarea grafică: Liviu-Adrian SANDU

Organizatorii expoziției: Gheorghe MIRON și Liviu-Adrian SANDU

EXPO TEMPORA

IN MEMORIAM artiști plastici gălățeni

VERNISAJ: 16 MAI, ORA 18:00

La sediul Muzeului de Artă Vizuală din str. TECUCI nr. 7, bl. V3, Galați

Muzeul de Artă Vizuală Galați
THE MUSEUM OF VISUAL ART GALATI